veto

Leuvens Studentenweekblad
Jaargang 14, '87-'88
Nr. 14, dd. 11 januari 1988
ISSN: 0773-5162

Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie
Verantw. Uitg.: Didier Wijnants
's Meiersstraat 5, 3000 Leuven
Tel. 016/22.44.38

Onkies

Zou het u verwonderen als uit een serieus onderzoek zou blijken dat meisjes en leden van een jeugdbeweging *anders* gestemd hebben bij de verkiezingen van 13 december laatstleden. En toch is het zo. Het blijkt zelfs zo te zijn dat vrouwelijke leden van een jeugdbeweging héél raar gestemd hebben. Meer informatie vindt u op pagina 9. En hoedt u, want het schijnt dat de krant De Morgen die informatie wel eens durft pikken.

Jan Soldaat

Voor ons zien we volgend beeld. Soldaat-milicien Frans, met een grote plunjezak over de schouder, stapt op de trein; hij stapt naar het raampje, dat hij na enig wrikken openkrijgt. Op het perron staat zijn meisje te huilen. Haar jongen vertrekt, en hij zal geen jongen meer zijn als hij terugkeert. Frans zal man worden, op pagina 10 en 11, omdat hij van zijn vader geen burgerdienst mocht doen.

Borstel

In sommige drank en -dansgelegendheden in Leuven mogen nog altijd geen kleurlingen binnen. Om schandelijke praktijken als deze ongedaan te maken, is binnen de schoot van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie een Werkgroep Racisme opgericht. Immers, iedereen moet binnen kunnen in een kafee. Stel u bijvoorbeeld voor dat aan punkers de toegang geweigerd werd. Alleen al om ekonomische redenen is zulks onaanvaardbaar. Hoe wil de lezer anders dat de vloer aangeveegd wordt. Pagina 8.

Kromgeleerdheid

De fakulteit van de Rechtsgeleerdheid, een der meest eerbiedwaardige aan onze universiteit, staat op stelten. Het probleem is genoegzaam bekend. Onze juristen-in-spe voelen zich op hun tenen getrapt omdat ze van hun dekaan, een der meest eerbiedwaardige van dezelfde universiteit – maar niet voor lang meer – op zaterdag terug naar de les moeten. Eén en ander werd trouwens op een bijzonder slinkse manier beslist. Onze reporter werd er op uit gestuurd, en hij schreef recht wat... krom is. Pagina 3.

Grootschalige eksamenfraude

Machiavelli legt met 'white collar' eksamens af

Een eksamen is géén labo-experiment waarvan de externe faktoren konstant worden gehouden. Wie het tegendeel beweert, bezit de schijnheiligheid van een afgod. Blijft natuurlijk de vraag wie deze storende variabelen veroorzaakt. Dat de verantwoordelijkheid soms bij de eksaminandus ligt, hoeft wellicht weinig betoog. Ieder redelijk student moet eerlijkheidshalve toegeven dat hij *ooit* wel eens heeft 'gespiekt'. Meestal blijft het bij dergelijke 'onschuldige' truukjes, maar het kan ook anders. Eind december '87 berichtte De Morgen – ja, zij waren het weer – over frauduleuze praktijken die werkelijk tot de verbeelding spreken.

Het scenario speelde zich vorig akademiejaar af aan de afdeling Toegepaste Ekonomische Wetenschappen van de Ufsia (Antwerpen). De protagonist was een student van de eerste kandidatuur TEW. Gedurende het voorbije jaar organiseerde de persoon in kwestie een netwerk van 'konfraters' die in zijn plaats eksamens aflegden. In ruil voor bewezen diensten zouden deze laatsten dan hoge beloningen ontvangen. Zo beloofde de student-opdrachtgever bijvoorbeeld aan één van zijn 'werknemers' niet minder dan 70.000 fr, plus een premie van 10.000 fr per punt dat werd geskoord boven de vrijstellingsgrens. Andere medewerkers zouden dan weer onder de vorm van 'reizen' worden bezoldigd. Of deze vergoedingen inderdaad werden uitbetaald, hebben we niet kunnen achterhalen.

Hoedanook, feit is en blijft dat de hoofdrolspeler geen énkel eksamen *in eigen naam* heeft ondergaan. *Alle* eksamens werden door 'plaatsvervangers' afgelegd. Daarbij werd geld noch moeite gespaard. Zo werd ondermeer gebruik gemaakt van walkie-talkies en andere zendertjes. Het is bij zo'n operatie dat één van de 'helpers' met een dergelijk toestel op heterdaad werd betrapt.

Het intern onderzoek naar de gepleegde feiten duurde ongeveer drie maanden. Dit maakte dat het volledige dossier pas *na* de aanvang van het nieuwe akademiejaar rond was. Belangrijk detail is nu dat niet alle medeplichtigen aan de Ufsia verder studeerden. Minstens zeven personen werkten voor de opdrachtgever, waarvan er nu nog slechts drie aan de Ufsia studeren. De overige betrokkenen staakten hun studies of gingen aan een andere onderwijsinrichting studeren. Eén handlanger studeert momenteel aan de Rechtsfakulteit van de KU Leuven. En het is juist op dit punt dat het spreekwoordelijk schoentje begint te knellen.

Op vrijdag 8 januari kwam de Kommissie Zelfbestuur van de Ufsia samen om een strafmaat uit te spreken tegen de student-fraudeurs. Welke de sankties zijn, wou Ufsia-rektor Van Bladel alsnog niet kwijt. "De drie Ufsia-studenten weten immers zelf nog niet welke maatregelen zijn genomen. In die zin is het dus een beetje voorbarig om nu al alles publiek bekend te maken, denkt U niet?", aldus rektor Van Bladel.

Veto: *En wat werd beslist ten aanzien van de student die momenteel rechten studeert aan de KU Leuven?*

Van Bladel: «Ik kan daar niet veel over zeggen, omdat wij op het ogenblik niet goed weten wat wij kunnen doen tegenover iemand die niet meer aan onze universiteit studeert. Wij zijn dat nu aan het onderzoeken. Ons reglement voorziet dat onze universiteit enkel een uitspraak kan doen over de studenten die aan de Ufsia studeren, en hier gaat het om iemand die niet meer bij ons studeert. Ik weet niet wat wij moeten doen.»

Op de vraag of hij wacht op een initiatief van de KUL-overheid, gaf Van Bladel geen antwoord. Dan maar ons oor te luisteren gelegd bij Prof. Masschelein, voorzitter Studentenaangelegenheden, die samen met rektor Dillemans terzake bevoegd is. "Via de normale wegen zijn er reeds kontakten geweest tussen de beide universiteiten, maar deze waren louter informatief", aldus Masschelein. "In elk geval willen wij niet vooruit lopen op de gebeurtenissen. Wij hebben ons voorgenomen om geen uitspraak te doen of handelingen te stellen vooraleer de zaak in Antwerpen is afgehandeld. Wij moeten dus afwachten. Het zou voorbarig zijn van ons om voorafgaandelijk maatregelen te nemen."

Veto: *Welk is uw standpunt inzake deze oplichtingsaffaire?*

Masschelein: «Ik kan mij daar nog niet over uitspreken. Ik kan u alleen maar zeggen dat het een ingewikkelde zaak is. Het is duidelijk dat wij niet op basis van het eksamenreglement kunnen optreden. Als wij zouden kunnen optreden, kan dat alleen maar op grond van het *tucht*reglement. Maar zeker niet op basis van het eksamenreglement, omdat het eksamenreglement uiteraard slaat op eksamens die hier aan onze universiteit zijn ingericht, en niet op eksamens die plaatsvinden in een andere universiteit.»

Vervolg op p.5

De memorabele decembermaand van 1986 indachtig, dachten deze wakkere rijkswachters: inpakken en wegwezen. (FOTO Hendrik Delagrange)

Tegen verhoogde Alma-prijzen

Betoging zoekt spelverdeler en wordt tot verlengingen gedwongen

Wat nu volgt heeft u natuurlijk ook al gemerkt: voor een kom lentesoep, gekookte aardappelen, biefstuk met princesseboontjes en frieten met tartaar; een ijskreem met slagroom en een kopje koffie na, moet in 1988 méér betaald worden dan vorig jaar. Zelfs als u niet alles opeet. Die prijsverhogingen zijn het zoveelste gevolg van de besparingen die wijlen Martens VI zijn land, zijn volk en de student heeft opgelegd. Het budget, de toelage die Alma krijgt om de student op een goedkope manier maaltijden te verschaffen, is dit jaar niet verhoogd. Terwijl de Alma's wegens een door de hierboven geciteerde regering uitgevaardigde regeling, al minstens tien en een half miljoen frank meer zullen moeten uitgeven om hun jobstudenten te kunnen betalen. Om niet te spreken van andere stijgende kosten: gewoon personeel en oplopende grondstofprijzen.

Tegen de verhoging van de prijzen voor uw dagelijkse bord proteïnen en andere hormonen, werd verleden week donderdagavond betoogd door een groep van 200 studenten, bijeengetrommeld op aanstichten van de Sociale Raad van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. Niet alleen de gestegen Alma-prijzen vormden het onderwerp voor spandoeken, er werden ook slogans *van vroeger*, voor een demokratischer universiteit, meegedragen.

De demokratisering van het onderwijs is immers nog altijd, indien niet prangender dan voorheen, aan de orde. Wanneer de prijzen in de Alma verhogen, dan betekent dat onder andere dat studenten zelf moeten betalen voor een instelling die in feite bedoeld is om het leven voor de student een beetje goedkoper te maken. En 150 studenten vonden dat dus belangrijk genoeg om te betogen, een groep die later aangroeide tot 200, op een tocht die van de verzamelplaats aan Alma 2 uiteindelijk naar een minikonfrontatie met politie en rijkswacht in de Naamsestraat zou leiden.

Herrieschoppers

Een klein groepje herrieschoppers had er zijn zinnen op gezet om het gerucht als zou de Rijkswacht een nieuw waterkanon hebben aangekocht, op zijn waarheidsgehalte te onderzoeken. Ze namen het gros van de betogers, na de ontbinding van de optocht, op sleeptouw voor een wandeling in de richting van het huis van de zaterdag ten grave gedragen minister van Staat Gaston Eyskens. De ordehandhavers, die ten allen prijze wilden vermijden dat de rust aldaar verstoord werd, lieten enkele van hun stoottroepen uitrukken. Deze zetten als vanouds nog eens de straat af.

De betoging zelf was nochtans rustig verlopen. Nieuwjaarskussen werden uitgewisseld, het regende zacht. De groep van 200 betogende studenten ging vrij luidruchtig en entoesiast te keer, maar was uiteindelijk niet zo indrukwekkend. De kringafvaardigingen konden ook op één hand geteld worden. Enkel VRG, Chemika, Politika en Historia lieten zich op spandoek kennen, voor de rest waren vooral enkelingen op de betoging afgekomen – weliswaar enkelingen van fakulteiten die op het gebied van betogen en sociaal aktievoeren een zekere traditie hebben.

Bemoeien

Een delegatie van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) ging zich vooral naar het einde van de betoging toe uitdrukkelijker met de zaken bemoeien.

Sociale Raad, ondanks alles tevreden, bleek weer eens niet bij machte om het gebeuren in de hand te houden. Ieder jaar worden afspraken gemaakt, er worden lessen getrokken, maar telkens weer moet lijdzaam worden toegezien hoe enkele onverlaten erin slagen om helemaal naast de kwestie Leuven en de Naamsestraat op stelten te zetten.

Enkel de schuld van Sociale Raad is dat niet. Indien de kringen – zesentwintig kringen! – konsekwenter achter de beslissingen van hun sociale afgevaardigden stonden, zou SoRa wellicht met meer autoriteit kunnen optreden. SoRa zou dan in staat zijn om de onrustzaaiers bij hun nekvel te grijpen, en met een flinke trap onder hun broek tot op het Sportkot te stampen.

Daar kunnen ze dan op een gezondere manier aan sport doen.

Lode Desmet

lezersbrieven

Alle lezersreakties kunnen bezorgd worden op het redaktiesekretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven.
De brieven moeten betrekking hebben op in Veto behandelde onderwerpen of op Leuvense (studenten)aktualiteit, en ondertekend met zijn naam, studiejaar en adres. Wie liever niet heeft dat zijn naam gepubliceerd wordt, moet dit duidelijk motiveren.
Brieven die langer zijn dan 25 regels van 68 aanslagen (spaties inbegrepen; dit komt overeen met ca. 1 getikte blz. met een dubbele interlinie) worden in principe ingekort.

De Goeyse

Als reactie op "De Goeyse gebundeld' (artikel van B. Lannoo in *Veto* van 4 jan. '88) wil ik opmerken dat een groot gedeelte van de licentiaatsverhandeling van Hilde Houbrechts over de geschiedenis van de Historische Kring, in tegenstelling tot wat B. Lannoo laat vermoeden, wel degelijk werd gepubliceerd.

Het betreft het artikel *De oprichting van de Historische Kring: naar de vorming van een "gens historica" (1935-1940)*, in: *Liber amicorum dr. J. Scheerder. Tijdingen uit Leuven over de Spaanse Nederlanden, de Leuvense universiteit en Historiografie*, Leuven, 1987, blz. 263-289.

Bedoeld artikel verscheen amper één jaar na het voorleggen van de verhandeling. Het *Liber amicorum Dr. J. Scheerder* werd op 17 oktober 1987 door de VHL (Vereniging Historici Lovaniensis), de oudstudentenbond der Leuvense afgestudeerden in de Geschiedenis, aan de gevierde (praeses Historische Kring 1935-36 en 1936-37 en gewezen voorzitter van de VHL) aangeboden.

Gustaaf Janssens

DE FOTOGRAAF vond dit weliswaar een leuke foto, maar vergat dat er ook nog een onderschrift bij bedacht moest worden. *(Foto Filip Dutoit)*

Studeren in het buitenland: ook voor u?

In het spoor van Erasmus

In de reeks van al bestaande kansen om na je Leuvense jaren ook nog een tijdje in het buitenland te gaan studeren, heet de jongste telg Erasmus: het *European Action Scheme for the Mobility of University Students*. Al staat het programma voor België wegens (hoe kan het ook anders) kommunautaire problemen nog niet helemaal op poten, toch kan je dit jaar al proberen een ticket voor volgend akademiejaar in de wacht te slepen. Dit pokkeland beu? Misschien is er hoop.

Het *European Action Scheme for the Mobility of University Students* wil zoals de naam het zelf zegt de mobiliteit van de universiteitsstudenten bevorderen. De bedoeling van de Europese Kommissie is met dit initiatief de samenwerking en uitwisseling van universitairen uit de verschillende lidstaten te stimuleren. Door een tijdje aan een buitenlandse universiteit te vertoeven zal die student dan veel sneller de Europese gedachte tot de zijne maken, dan wanneer hij zijn ganse opleiding krijgt in de kleine gesloten kring van zijn eigen Alma Mater. Op die manier worden studenten van vandaag, de beleidsmensen van morgen, doordrongen van de noodzaak tot en mogelijkheden van een groeiende internationalisering.

Het Erasmus-programma, zoals het door de Raad van de Europese Gemeenschappen op 15 juni 1987 werd goedgekeurd, omvat verschillende onderdelen, die allen ten dienste staan van het hierboven geschetste doel: bevorderen dat de studenten een deel van hun universitaire opleiding aan een buitenlandse universiteit gaan volgen. Om dit mogelijk te maken wil de Kommissie dat er een universitair netwerk uitgebouwd wordt. Zo'n netwerk is een overeenkomst tussen twee of meerdere uniefs die studenten willen uitwisselen voor een periode van minimum drie maanden en maximum een jaar.

Een netwerk kan echter niet zomaar opgestart worden. Het vergt heel wat voorbereidend werk. Het is immers de bedoeling dat studenten die binnen dit netwerk worden uitgewisseld, en in de buitenlandse universiteit bepaalde kursussen gaan volgen, ter plaatse daarover eksamen afleggen, en dan bij hun terugkomst in hun thuisunief vrijgesteld worden van het afleggen van soortgelijke vakken. Het is dan ook essentieel dat men op voorhand weet wat voor kursussen aan de gastunief gedoceerd worden en hoe deze geëksamineerd worden.

Om deze eerste verkenningsfaze mogelijk te maken heeft de Kommissie een budget vrijgemaakt: alle universiteiten kunnen hieruit geld aanvragen, maar men dient dan wel konkrete voorstellen te kunnen voorleggen voor een interuniversitair akkoord. Zo'n akkoord kan gelden tussen twee studierichtingen als kleinste module; opzet op lange termijn is echter te komen tot overeenkomsten tussen meerdere universiteiten als geheel.

Heel wat professoren hebben voor hun studierichting al een voorstel ingediend bij de Europese Kommissie, enkele hebben dit nog niet gedaan – wat zeer jammer is: als er immers geen uitwisselingsakkoord is, maken de studenten van die studierichting bitter weinig kans om gebruik te maken van de unieke gelegenheid een tijdje aan een buitenlandse universiteit te studeren. Het is dan ook een zware verantwoordelijkheid van de professoren om te zorgen dat hun studenten de Europese boot niet missen. Het zou immers bijzonder jammer zijn mochten bepaalde studierichtingen achter blijven in wat wel eens de onderwijsvernieuwing van de jaren 90 kan worden.

Wanneer eenmaal, met de financiële steun van de Kommissie, de mogelijkheden voor een interuniversitair uitwisselingsakkoord zijn onderzocht, en dit akkoord is afgesloten, kunnen studenten in het kader van deze overeenkomst een beurs aanvragen om een korte periode (drie maanden tot een jaar) in het buitenland te gaan studeren.

De Europese Kommissie is bij het ontwikkelen van het Erasmus-projekt niet over ijs van een nacht gegaan, en heeft een hele reeks problemen die belemmerend zouden kunnen werken voor de uitwisseling van studenten vast meet af aan uit de weg willen ruimen. Zo eist de Kommissie van de deelnemende universiteiten dat ze afzien van bijkomende inschrijvingsgelden: enkel in de thuisuniversiteit betaalt de student inschrijvingsgeld. Ook de gewone beurzen of leningen worden doorbetaald tijdens de periode waarin de student in het buitenland studeert.

De Erasmus-beurzen, waarvan men voorlopig schat dat ze gemiddeld 2000 ecu (86.000 fr) per student zullen bedragen voor wie een jaar weg gaat, dienen voor de *meerkosten* die de student maakt door in het buitenland te gaan studeren. Uitgaven die hij in zijn thuisunief ook moet maken worden niet in rekening gebracht. Onder de mobiliteitskosten worden gerekend de reiskosten, de bijkomende verblijfskosten omdat men niet langer over residentie- en verzorgingsmogelijkheden beschikt in het gastland, de kosten die voortvloeien uit een hogere levensstandaard in het gastland, en de kosten van linguïstische voorbereiding (het leren van de taal die men ter plekke zal moeten spreken).

Op Europees niveau is het programma goed uitgewerkt en operationeel. De Kommissie heeft echter een aantal taken toevertrouwd aan nationale overheden, en hier wringt weer het schoentje. Voor het selekteren en toekennen van beurzen aan studenten die een aanvraag doen in het kader van een uitwisselingsakkoord dat de Kommissie heeft goedgekeurd, dient ieder land, aldus de Europese Kommissie, te bepalen welke instantie hiervoor verantwoordelijk is. U raadt het al waarschijnlijk. In België is men het er nog niet eens of het nu een nationale dat wel regionale instantie is die hiervoor bevoegd is.

Daar komt nog bij dat er serieuze moeilijkheden kunnen rijzen met onze onderwijswetgeving: men weet op dit moment nog niet zeker of de homologatiekommissie, die de diploma's moet wettigen, akkoord zal gaan met het verlenen van vrijstellingen door Belgische uniefs voor vakken die in het buitenland gevolgd en afgelegd zijn. Juridisch gezien dient de Belgische wetgeving zich aan te passen aan de Europese en is er dus geen vuiltje aan de lucht, maar voor de praktische zekerheid van de studenten in kwestie zouden de universiteiten best zo snel mogelijk hierover een advies vragen bij de homologatiekommissie zelf. Dat kan wel enige tijd duren, maar in de tussentijd kan men al langs een omwegje het systeem opstarten.

De eerste dossiers vanwege de universiteiten konden al ingediend worden tegen 30 september 1987. De evaluatie hiervan heeft enkele dagen geleden plaats gehad waarbij ook verschillende Leuvense initiatieven werden goedgekeurd. Dit zijn programma's voor het akademiejaar 87-88.

De echte uitbouw dient echter te gebeuren in 88-89; de Kommissie heeft immers ongeveer 1,3 miljard vrijgemaakt voor de initiatieven van volgend akademiejaar. Alle aanvragen van universiteiten, die in 88-89 studenten willen uitzenden of docenten de toestand ter plaatse willen laten gaan bekijken, moeten voor *31 januari 1988*, tegen het einde van deze maand dus, hun aanvragen hebben ingediend. Doen ze dat niet, dan kunnen hun studenten een jaar langer wachten om deel te nemen aan het Erasmus-project.

Ook de aanvragen van studenten die volgend akademiejaar een gedeelte van hun studie in het buitenland zouden willen doen, moeten binnenkort ingediend worden, maar hier komt weer eens de Belgische kat op de koord: omdat in België bij gebrek aan een regering nog niet is uitgemaakt welke instantie bevoegd is terzake, en deze bevoegde instantie de aanvraagformulieren en modaliteiten moet vastleggen, zijn er nog geen officiële formulieren.

Onze universiteit, die haar studenten vanwege dit nationale probleempje niet een jaar in de kou wil laten staan, heeft echter besloten zelf het initiatief te nemen, en heeft formulieren laten ontwerpen. De fakulteitssekretariaten zullen waarschijnlijk de koördinatie van de aanvragen doen. De formulieren zullen daar dan ook ter beschikking liggen. Ze dienen terug ingediend te worden ten laatste op 29 februari 1988. Studenten die nog in aanmerking willen komen voor een buitenlandse ervaring tijdens hun volgend akademiejaar doen er dan ook goed aan snel te reageren, zich te informeren bij het fakulteitssekretariaat of de akademische verantwoordelijke van hun studierichting naar de mogelijkheid voor hun studierichting, waarna ze zo snel mogelijk hun aanvraag doen. En ook al is er nog geen goedgekeurd uitwisselingsprojekt (omdat de projekten voor 1988-89 pas in juni worden goedgekeurd), dan kan men allicht toch een aanvraag doen in het kader van het nog goed te keuren uitwisselingsakkoord. Indien het betreffende akkoord wordt goedgekeurd in juni heeft men dan nog kans om een beurs te krijgen voor het volgende akademiejaar.

Paul Vandeput

Veto, jaargang 14 nr. 14 dd. 11 januari 1988

Redaktieadres: 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven (016/22.44.38)
Hoofdredaktie: Geert Coene
Redaktiesekretaris: Didier Wijnants
Redaktie: Lode Desmet, Filip Dutoit, Walter Pauli, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Herwig Willaert
Doka: Hendrik Delagrange, Filip Dutoit, Geert Van Doorselaere
Lay-out en vormgeving: Polleke Bijnens, Geert Coene, Lut De Boel, Lode Desmet, Marc Heeren, Trui Moerkerke, Walter Pauli, Johan Reyniers, Carla Rosseels, Jan Van der Linden, Koen Van Muylem, Didier Wijnants, Herwig Willaert
Tekeningen: Kwal, Urbis
Medewerkers: Lut De Boel, Luc Janssens, Trui Moerkerke, Erik Paredis, Paul Vandeput
Eindredaktie: Koen Van Muylem

Oplage: 8000 eksemplaren
Zetwerk: Alfaset Leuven
Drukkerij: Rotatyp Brussel
Abonnementen: Studenten: 250.-; niet-studenten: 300,-; steun vanaf 600,-; over te schrijven op rek. nr. 001-0959719-77
Agenda en Ad Valvas: ten laatste donderdag voor verschijnen om 14.00 uur op het redaktieadres bezorgen
Redaktievergadering: iedere vrijdagnamiddag om 15.00 uur

Q-COMP LEUVEN BVBA
Compatibele Computers aan betaalbare prijzen

* **Personal computers:**
  - ELCI PC, AT
  - BONDWELL XT met 3 jaar garantie
* **Printers:**
  - EPSON, STAR, BROTHER, enz.
* **Harddisken:**
  - TANDON met 2 jaar garantie.
* **Software:**
  - WordPerfect, PC-PO$$, enz.

*** Eigen technische dienst ! ***

Specialisatie : Winkelautomatisatie.

Bij Q-Comp Leuven staat service op de éérste plaats. Kom vrijblijvend even kennismaken.

Craenendonck 1 (aan de vismarkt)
3000 leuven Tel : 016/20.74.71

Advertentie

Lessen op zaterdag

Met studenteninspraak wordt loopje genomen

Het Vlaams RechtsGenootschap (VRG) neemt het niet langer. De Valkmuren werden met een groene noodkreet uitgedost, en alom werden er pamfletten met uitleg uitgedeeld. "Is onze fakulteit nog demokratisch ?", vragen zij zich af. Het universiteitsreglement werd eenvoudigweg terzijde geschoven, het fakulteitsbureau trekt de bevoegdheden van de fakulteitsraad naar zich toe, de Akademische Raad schuift haar juridisch advies op de lange baan, en fakulteitsraden worden zondermeer afgeschaft.

Reeds tweemaal vóór de Kerst werden de zaterdaglessen geboykot. Nu worden weerom akties overwogen.

Sinds september van dit akademiejaar kent men opnieuw de zaterdagochtendlessen in de fakulteit rechten, of althans toch in de eerste licentie. Het overdadig kumuleren van professor Vandenberghe zou deze genoodzaakt hebben tot een eigen voorstel terzake; een voorstel dat door het fakulteitsbureau werd goedgekeurd tijdens de zomervakantie. Het VRG meende en meent echter dat het de fakulteitsraad is (waarin ook studentenvertegenwoordigers zetelen) die bevoegd is voor het samenstellen van lessenroosters en leerprogramma's, of dat die raad er op zijn minst een kontrolerecht over heeft. Dekaan Blanpain daarentegen neemt het principieel voor de zaterdaglessen op, want een echte student is men pas met zes dagen Leuven per week, en de technologische evolutie en nakende programmawijziging vragen erom.

Waar het VRG vooral tegen ageert is dat men de zaken op de lange baan heeft willen schuiven om alzo het studentenprotest te smoren. Zeker in het kader van de te verwachten grondige programmawijziging voor de Rechtsfakulteit is het van het grootste belang dat de studentenvertegenwoordiging óók een vinger in de pap te brokken heeft.

Inspraak

Reeds sinds oktober pogen de studenten een mouw te passen aan de niet erg geliefde zaterdagles. Achtereenvolgens werden ze afgepoeierd met de verklaring als zou het een louter administratieve maatregel betreffen, die dus tot de bevoegdheid van het bureau behoort; er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen uur- en lesroosters; en uiteindelijk dat de studenten maar in beroep moeten gaan bij de 'geëigende organen'. En dat deed het VRG ook. Akademische Raad – het hoogste universiteitsorgaan mét studentenvertegenwoordiging – kreeg het probleem voorgeschoteld.

Vooraf kreeg het presidium al mondeling gelijk van de Juridische Dienst, doch op papier kan men zoiets daar niet zetten zonder vraag daartoe van de rektor. Die haalde overigens zwaar uit naar het VRG, want zélf uitleg gaan vragen over het universiteitsreglement, dat is toch al te gortig.

Rektor Dillemans zou bijgevolg het advies moeten inwinnen bij de Juridische Dienst omtrent de juiste interpretatie van het universiteitsreglement, om dit – na herhaaldelijke uitstellen – op de Akademische Raad van januari naar voren te brengen. Zolang heeft hij echter niet gewacht.

Nota

In een nota van vorige week geeft de rektor een antwoord op de vragen rond de bevoegdheidsafbakening tussen de fakulteitsraad en het bureau van de fakulteit. Deze vraag werd reeds een eerste keer in november 1987 aan de Akademische Raad gesteld naar aanleiding van " de regeling voor bis-inschrijvingen voor een laatste jaar van studierichtingen met tesis". Het universiteitsreglement stelt dat het "opstellen van de leerprogramma's en de lessenroosters" tot de algemene bevoegdheid van de fakulteit als entiteit behoort. Dillemans voegt hieraan toe: "Maar het is evident dat de vaststelling van concrete uurroosters normaal een uitvoerende taak is die door de administratieve instanties van de fakulteit worden uitgevoerd in opdracht van de dekaan en het bureau van de fakulteit. (...) Maar vanzelfsprekend kan de fakulteitsraad de dekaan en het bureau terzake ter verantwoording roepen."

Het ziet er dus naar uit dat de studentenelegaties het bij het rechte eind hebben. Toch wacht het VRG voorzichtig af hoe de eigen fakulteitsraad midden februari de nota zal interpreteren. Géén zaterdagles gedurende het tweede semester vormt het beoogde doel. Aanmanende akties vóór, dan wel heftig protest na deze fakulteitsraad worden door het VRG niet uitgesloten. Wij houden je op de hoogte.

Geert Coene

Akademische Raad

Studiedruk eindelijk aangepakt

De Akademische Raad van december is traditioneel een zwaargewicht: gewoontegetrouw worden dan alle programmawijzigingen voor het komende akademiejaar besproken. Voor de studentenvertegenwoordigers is dit al jaren het moment bij uitstek om de te hoge studiedruk aan te klagen. Het aantal kollege-uren is de laatste jaren spektakulair gestegen, de slaagpercentages zijn systematisch gedaald, en de meeste programmahervormingen komen er op neer dat de studenten nog meer vakken moeten volgen.

Vraag was natuurlijk of Akademische Raad traditiegetrouw – na heel wat begrip te tonen – niet weer alle studentenbezwaren naast zich neer zou leggen. Deze keer was het niet zo.

Dit jaar had Kringraad een extra inspanning geleverd om alle programma's die ter wijziging voorlagen op hun studiedruk te meten, al was dit eigenlijk de taak van de Permanente Onderwijskommissies. Het cijferwerk leverde op dat dat verschillende programma's boven de maximum-studiedruk van 1.900 uren lagen, en dus niet aanvaardbaar waren.

Voor het eerst werd er niet alleen een uur gediskussieerd, maar werd er ook een beslissing genomen in gunstige zin: het programma Motorische Revalidatie en Kinesitherapie werd teruggestuurd naar de fakulteit. Hopelijk blijft deze "terug aan afzender" geen alleenstaand feit, maar is het het begin van een hele reeks.

Prullemand

Het tweede agendapunt van de Akademische Raad was de "Wet op de Akademische Graden". De wet die men nu nog hanteert dateert al van 1929, en dus kan je gerust vermoeden dat er wel enige vernieuwing nodig zou kunnen zijn ... De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VIIR) had er echter niet beter op gevonden dan gewoon het hele oude systeem overboord te kieperen, en een geheel nieuw systeem in het leven te roepen, grotendeels geïnspireerd door het Amerikaanse model.

Het basisprincipe van dit Amerikaans systeem is dat je een aantal 'credits' (punten) moet bijeen sprokkelen, tot je er genoeg hebt voor een diploma. Fraai op zich, maar door een hele reeks beperkingen en regeltjes wordt het uiteindelijk een onontwarbaar kluwen.

Dat had ook Kringraad na wat studeerwerk door, en hun standpunt was dan ook duidelijk: naar de prullemand ermee. Bovendien werd dit standpunt bijgetreden door de andere onderwijsspecialisten van de KU Leuven, zodat men besloot dat er geen enkele dringende reden was om het nieuwe systeem nu al te gaan invoeren.

Een dissonant sloot de vergadering af: rektor Dillemans weigerde in de nieuw op te richten Raad voor Internationale Samenwerking een vertegenwoordiger van Kringraad en Isol op te nemen. Die Raad zou zich gaan bezighouden met de onderwijsproblemen in een groeiende internationalisering van de studieloopbaan en met het onthaal van buitenlandse studenten in Leuven – twee gebieden nochtans waar Isol en Kringraad thuis in zijn. Er is nog geen definitieve beslissing genomen: op 11 januari staat het punt opnieuw op de agenda.

Erik Paredis
Paul Vandeput

ERKENNING VRIJE VERENIGINGEN 1988

Vrije verenigingen kunnen zich jaarlijks kandidaat stellen om voor subsidiëring in aanmerking te komen; ook verenigingen die in het afgelopen jaar erkend werden, zijn hiertoe verplicht.

Om in aanmerking te komen voor subsidiëring door Loko moet een organisatie aan de kriteria voldoen die in bijgaand kadertje zijn afgedrukt.

Praktische gegevens

Een aanvraag tot erkenning wordt schriftelijk gedaan. Ze bevat een overzicht van de aktiviteiten door de vereniging georganiseerd in het akademiejaar 1986-1987. De aanvraag moet eveneens een financiële balans van inkomsten en uitgaven van datzelfde akademiejaar (of boekhoudkundig jaar) bevatten. Ook moet de kandidaat-vereniging zich schriftelijk kunnen verantwoorden dat ze voldoet aan elk van de erkenningskriteria. Deze schriftelijke procedure met haar onderdelen is verplicht.

De kandidaturen kunnen vanaf heden tot *uiterlijk dinsdag 24 januari 1988 om 18u.* ingeleverd worden op het Loko-sekretariaat in de 's Meierstraat 5, 3000 Leuven. *Na deze datum wordt geen enkele aanvraag meer aanvaard.*

Procedure

Het zijn de erkende verenigingen van 1987 die een advies geven over de al dan niet aanvaarding van de ingediende kandidaturen. Dit advies, dat gegeven wordt door de erkende verenigingen '87 is nuttig omdat hierdoor een grondige diskussie en verantwoording kan opgemaakt worden.

Op de adviesvergadering van de FKK worden uiteraard alle kandidaatverenigingen uitgenodigd, om waar nodig bijkomende inlichtingen of verduidelijkingen te geven. *De adviesvergadering FKK gaat door op vrijdag 29 januari om 14u. in 't Stuc.*

Na erkenning zijn aktiviteiten subsidieerbaar vanaf 1 januari tot en met 31 december 1988. Het toekennen van de toelagen gebeurt op een maandelijkse vergadering van de FKK waarop telkens de aanvragen voor aktiviteiten van de vorige maand besproken worden. Konkreet betekent dit dat er in februari '88 een FKK doorgaat over de subsidie-aanvragen betreffende manifestaties van januari '88. Vermits de beslissing eerst begin februari wordt genomen doen alle kandidaat-verenigingen er goed aan alle stukken m.b.t. aktiviteiten in januari '88 die in aanmerking komen voor subsidiëring bij te houden.

Welke aktiviteiten of onderdelen ervan subsidieerbaar zijn en onder welke voorwaarden, staat te lezen in een dokument dat afgehaald kan worden op het Loko-sekretariaat.

Over de erkenningsprocedure wordt in geen geval korrespondentie gevoerd met Loko daar alle nodige informatie in dit bericht is opgesomd.

(GVE)

ERKENNINGSKRITERIA

1. De vereniging moet hoofdzakelijk uit studenten bestaan.
2. De vereniging moet een aktief karakter hebben. Daartoe heeft zij het voorbije jaar minstens een aktiviteit georganiseerd die
   - plaatsvond in een zaal in de gemeente Leuven;
   - openbaar was en waartoe iedereen werd uitgenodigd via gedrukte affiches of pamfletten, en waar ook iedereen toegang kreeg;
   - minstens 1 spre(e)k(st)er, die geen student(e) is, aan het woord liet of waar gebruik werd gemaakt van audio-visuele middelen (film, dia's...).
3. Zij mag niet het statuut hebben van een raad of fakulteitskring.
4. De vereniging moet het doel hebben bij te dragen tot de maatschappelijke bewustwording van de studenten. Dit wil zeggen dat louter kulturele of sportverenigingen of gezelligheidsklubs uitgesloten zijn.
5. De vereniging moet zich bij haar werking houden aan de universele verklaring van de rechten van de mens en de wet op het racisme van 30 juli 1981.
6. Zij moet als groep uitgebouwd zijn, dit wil zeggen dat zij beschikt over een permanent sekretariaat of minstens een kotadres of postbus.
7. De vereniging moet het voorbije burgerlijk jaar geen offensief geweld ten opzichte van personen gebruikt, gepropageerd of ertoe aangezet hebben. Dit wordt vermoed tenzij een andere vereniging het tegenbewijs levert.
8. Een vereniging kan slechts na 1 jaar werking als zodanig erkend worden. Voor juni van vorig akademiejaar moet 1 aktiviteit zoals geformuleerd in kriterium 2 en 2 andere aktiviteiten plaatsgegrepen hebben.
9. Bovenstaande kriteria worden kumulatief toegepast.

REDAKTIONEEL

Bezwaarlijk

De term dienst*plicht* suggereert – al is dit juridisch niet zo – dat er een duidelijke verplichting bestaat om van zodra je achttien bent een deel van je bestaan aan je Vaderland op te offeren. Daar kan *op zich* niets tegen in te brengen zijn: een samenleving kan gerust wat eisen van haar leden. Maar de dienstplicht zoals we die in België kennen, heeft enkele fundamenteel onrechtvaardige aspekten: er wordt – zonder duidelijke motivering – alleen een bijdrage gevraagd van het mannelijke deel van de bevolking (dit betekent natuurlijk niet dat man en vrouw *voor de rest* gelijk zouden zijn in onze samenleving), en de dienst op zich blijkt noch de maatschappij, noch het individu veel bij te brengen.

De onrechtvaardigheid wordt nog groter wanneer je – binnen of buiten de wettelijke voorzieningen – kiest voor een *alternatief* voor legerdienst. Burgerdienst is volgens de wet een recht in België, maar in de praktijk wordt het veel moeilijker gemaakt om aan de slag te gaan als gewetensbezwaarde dan als soldaat: 'ontmoedigingspolitiek' is een eufemisme in deze kontekst. Nog steeds geldt als regel het leger, en is elke andere opinie de uitzondering. Het aantal gewetensbezwaarden slinkt dus niet omdat er meer mensen overtuigd zijn van het nut van het leger, maar omdat je al heel snel ontmoedigd wordt om getuigenis af te leggen van het tegendeel.

Konkreet zou je even 'snel' en via een even 'eenvoudige' procedure als de miliciens moeten kunnen beginnen met burgerdienst. Vervolgens moet ook de lengte van de dienst gelijk zijn: er is geen enkele reden (behalve dan die foute 'uitzonderings'-filosofie) waarom burgerdienst tot twee keer zo lang moet duren. De financiële vergoeding moet volledig equivalent worden, dit betekent onder andere dat je als gewetensbezwaarde recht hebt op een woonvergoeding, wat nu niet het geval is. Tenslotte zou ook de vrije keuze van instellingen gewaarborgd moeten blijven, *zeker* als men meent de ongelijke tijdsduur aan te houden: wie zich wil engageren moet de kans krijgen dat te doen waar zijn 'roeping' ligt. Een beweging van Gol als dat het maatschappelijk nut van de gewetensbezwaarden nihil is, houdt geen steek: wie durft beweren dat de Bouworde, wereldwinkels, ontwikkelingssamenwerkingsorganisaties, migrantencentra, enzovoort geen nut hebben? En wat is het maatschappelijk nut van 10 of 12 maanden legerdienst?

Zuiver numeriek is burgerdienst met een gerust hart marginaal te noemen. Heel recent – toen de gevolgen van de nieuwe regeling zich stilaan deden gevoelen – is het aantal statuutaanvragers en mensen die effektief in dienst treden gehalveerd.

Het is echter aan ogenschijnlijke details als burgerdienst te merken in welke mate een demokratie bereid is aan 'afwijkende' opinies een kans te geven of er zelfs een inspanning voor te doen, in hoeverre er echt vrije meningsuiting bestaat, in hoeverre het individu een kans krijgt zich te ontplooien, kortom: wat het 'gehalte' van een demokratie is.

Internationale Jongerenuitwisseling

De wijde wereld in

Er een jaartje tussenuit knijpen, weg uit het alledaagse, bewolkte Belgenland, een jaartje flirten met een ander land, een andere kultuur, een ander werelddeel, ... Wie droomt er niet van? Sommigen doen het op 18-jarige leeftijd door er in Amerika nog een humaniora-jaartje bij te nemen, wie aan de universteit de nodige onderscheidingen behaalt, krijgt misschien een ticketje voor de Erasmustrein of sleept een beurs in de wacht. Maar ook voor diegenen die niet tot de "happy few" behoren, zijn er mogelijkheden. Neem nu Internationale Jongerenuitwisseling (IJU), een organisatie die je tot ver over de grenzen brengt, maar zelf gehuisvest is in ons kleine studentenstadje.

Internationale Jongerenuitwisseling (IJU) is een projekt dat vlak na de Tweede Wereldoorlog startte onder de naam *International Christian Youth Exchange*. Het was een uitwisselingsprogramma tussen Amerika en West-Duitsland in het kader van de toenmalige verzoeningsinitiatieven. Dat initiatief heeft zich later uitgebreid over de hele wereld: Europa, Afrika, Azië, USA en Latijns-Amerika. Sinds 18 jaar bestaat er ook een Vlaamse afdeling.

Motivatie

IJU wil jonge mensen tussen 18 en 30 jaar in kontakt brengen met een andere land of een andere kultuur. Wie aan het projekt deelneemt, leeft gedurende een jaar in een gastgezin uit het gekozen land. Op die manier worden de deelnemers opgenomen in het dagdagelijkse leven. Daarnaast doen ze vrijwilligerswerk in een socio-kulturele organisatie. Ieder jaar vertrekken er zo'n 15-tal jonge mensen. Er komen er ongeveer evenveel hier in België aan.

De kandidaten worden geselekteerd op hun motivatie. Wie er een toeristische rondreis van wil maken, komt niet echt in aanmerking. Er wordt van je verwacht, dat je bereid bent om je sociaal in te zetten. De aard van die socio-kulturele organisaties varieert zo'n beetje van land tot land. In derde-wereld-landen gaat het vooral om ontwikkelingsprojekten. In Costa Rica bijvoorbeeld kun je terecht komen in een opvangtehuis voor dakloze jongeren of meewerken aan een alfabetisatieprojekt. In de Westerse landen ziet het er iets anders uit. De Skandinavische landen bijvoorbeeld bieden de mogelijkheid om mee te werken in een volkshogeschool of in een gehandikapteninstelling. De uitwisselaars die naar België komen worden ook meestal ingezet in bejaardentehuizen of in gehandikapteninstellingen.

Etappes

Het uitwisselingsjaar bestaat uit verschillende etappes. Wanneer de deelnemers in het desbetreffende land aangekomen zijn, krijgen ze eerst een kursus in de plaatselijke taal voorgeschoteld. Dan doorlopen ze een 'werkkamp' dat vooral uit praktisch werk bestaat. Wanneer ze de taal wat beter onder de knie hebben, worden ze ingeschakeld in een vormingsorganisatie, waar ze meer administratief of vormend werk verrichten.

Ondertussen zijn ze ook al een tijdje opgenomen in een gastfamilie.

IJU werkt niet met het principe, dat de deelnemers die vertrekken iemand in hun eigen familie moeten opnemen. Dat mag altijd, maar het hoeft niet. Dat maakt het voor IJU wel niet altijd zo makkelijk: in België zijn die gastfamilies nogal moeilijk te vinden. Er wordt gezocht via advertenties, via krantenartikels of via persoonlijke kontakten, maar het loopt meestal niet van een leien dakje. Dat is ook één van de redenen waarom er ieder jaar maximum 15 mensen uitgewisseld worden.

De deelnemers blijven gedurende het jaar nauw in kontakt met de organisatie. Zo vinden er regelmatig vormingsweekends plaats over onderwerpen als migranten, seksisme, vrede,... Er worden video's vertoond en er wordt gediskussieerd. Een andere aktiviteit is de organisatie van evaluatieweekends: hoe loopt het in de familie, op het werk,... Die weekends zijn een belangrijke steun voor de deelnemers. De konfrontatie met een ander land en een andere kultuur verloopt namelijk niet altijd vlekkeloos. Toch zijn er tot nu toe nog geen mensen voortijdig teruggekeerd omwille van aanpassingsmoeilijkheden. De deelnemers worden dan ook grondig voorbereid vooraleer ze vertrekken. De meesten weten wat hen te wachten staat.

Politiek

De organisaties waarin de deelnemers worden ingeschakeld zijn bijna altijd van sociale of kulturele aard. De organisatie ziet liever niet dat de deelnemers zich in een politieke beweging engageren. Het kan risiko's opleveren voor de deelnemers zelf en het zou ook de officiële erkenning van de organisatie in het gedrang kunnen brengen. Het is echter niet altijd makkelijk: in Derde Wereldlanden word je vaak met onrechtvaardige toestanden gekonfrontreerd, waardoor sommigen zich ook politiek willen inzetten. Zo werkt er momenteel iemand mee aan een kritisch tijdschrift in Colombia. In hetzelfde land was dat vorig jaar ook het geval, toen iemand zelf de dorpen introk en met de boeren in kontakt kwam. Hij heeft zich dan ook ingezet voor hun strijd. Als de politie hem daarbij opgepakt had en geïdentificeerd, dan zou dat ook IJU in diskrediet hebben gebracht. Daarom verwacht IJU van de deelnemers dat ze op dat vlak hun verantwoordelijkheid een beetje opnemen: als je in naam van IJU vertrekt, moet je er ook voor zorgen dat er na jou nog anderen kunnen gaan.

Poen

Financieel moet je nog altijd een vrij grote som afdokken: 85.000 fr. voor wie in Europa blijft, 135.000 fr. voor wie verder trekt. In die prijs zijn inbegrepen: een internationale bijdrage, de medische verzekering, de reiskosten en een bijdrage voor de werking van de plaatselijke vereniging. Kost en inwoon komen op rekening van de gastfamilie. IJU geeft de plaatselijke deelnemers ook nog een klein beetje zakgeld.

Tot nu toe organiseerde IJU altijd uitwisselingsprojekten voor één jaar. Vanaf volgend jaar zal dat veranderen: gedurende een aantal weken in de vakantie zal er een uitwisselingsprojekt plaatsvinden met Hongarije. Daarnaast zal IJU ook starten met een "Nicaragua-brigade" die in Matagalpa zal werken aan de opbouw van een schoolgebouw, een gezondheidscentrum en huizen voor de plaatselijke landbouwkoöperatie. Wie graag meer wil weten over IJU kan terecht op de Naamsesteenweg 164. Tel. 016/22.33.06.

Familie

We maakten ook een praatje met Gilbert Mprah Asare, een Ghanees die via IJU een jaartje in België doorbrengt. In Ghana was hij leraar, hier werkte hij in oktober en december op een boerderij. Binnenkort zal hij misschien tewerkgesteld worden bij Aangepaste Technologie voor de Ontwikkelingslanden (Atol).

Veto: *Waarom wou je graag naar België komen?*

Asare: «Ik wilde graag aan het uitwisselingsprogramma van IJU deelnemen omdat ik een andere kultuur van nabij wilde leren kennen. Ik had al veel over Europa gelezen, maar ik wilde nu ook eens aan den lijve ervaren, hoe het er hier aan toe gaat. Daardoor zou ik kunnen ontdekken wat de verschillen en de overeenkomsten zijn tussen mijn land en België.»

Veto: *Heb je al verschillen ervaren?*

Asare: «Ja. De sociale waarden van mijn land en die van Europa zijn heel verschillend. De familie bijvoorbeeld: in Europa bedoel je daar je man of je vrouw, je ouders en je kinderen mee. Maar voor mij is dat ook m'n oom, m'n oom z'n kinderen, ... Ook het respekt dat jongeren moeten hebben voor oudere mensen is heel anders bij ons: de jongeren zijn hier heel vrij. Wij worden heel sterk gekontroleerd door onze familie en door de tradities die daarbinnen gangbaar zijn.»

«En dan is er natuurlijk ook de ekonomische en politieke situatie. Ekonomisch gezien is Ghana veel armer dan Europa. Politiek gezien is mijn land ook veel onstabieler: de regeringen wisselen er snel en dat gebeurt meestal met het geweer in de hand. Vandaar ook dat onze ontwikkeling achter blijft op die van Europa.»

Veto: *Vind je ook dat de relatie tussen man en vrouw in Europa verschillend is van die in Afrika?*

Asare: «Ik zie niet zo veel verschillen tussen man en vrouw hier in Europa. We hebben onlangs een vormingsweekend gehad over seksisme en dat is 'a very hectic session' geworden (lacht). Europese vrouwen roepen om gelijkheid met de man, maar ik zie niet veel ongelijkheid hier. In m'n gastfamilie en bij vrienden merk ik, dat de man vaak de verantwoordelijkheden van de vrouw overneemt: hij kookt, poetst, ... In mijn kultuur behoort dat in ieder geval tot het werk van de vrouw.»

Veto: *Kan je erin komen dat een man die taken op zich neemt of vind je dat nog altijd raar?*

Asare: «Het blijft ergens vreemd voor mij, omdat zoiets in onze samenleving niet bestaat. Binnen het Europese sociale systeem is het echter normaal en daarom kan ik het wel begrijpen. Maar voor mij persoonlijk blijft het toch eerder abnormaal.»

«Ik heb ook wel wat geleerd op dat vormingsweekend. Oorspronkelijk was ik 100 % overtuigd van mijn eigen mening. Maar tijdens de diskussie met vrouwen en andere deelnemers, realiseerde ik me dat het belangrijk is dat vrouwen meer rechten krijgen en meer gerespekteerd worden door mannen. Maar ik denk niet dat daar hier nog voor gevochten moet worden. In Zuid-Amerika en Afrika daarentegen wel, want daar worden de vrouwen nog uitgebuit. Zelfs al ben je van mening dat de man de vrouw moet kontroleren, dan gaat het daar nog te ver. Maar in Europa vind ik dat probleem helemaal niet akuut.»

Veto: *Word je vriendelijk behandeld hier in België?*

Asare: «Voor ik naar hier kwam, was ik eigenlijk bevooroordeeld. Ik had gehoord dat het racisme soms de kop op steekt in België, maar dat idee was eigenlijk verkeerd. Wanneer ik hier na mijn aankomst geïntroduceerd werd bij verschillende mensen, ben ik overal warm ontvangen. De meeste mensen zijn erg vriendelijk. Nu, ik ga niet veel uit. Maar ik wil geloven dat ik ook vriendelijk behandeld zou worden, wanneer ik dat wel meer zou doen.»

Veto: *Denk je dat je leven in Ghana zal veranderd zijn na een jaartje België?*

Asare: «Nee, ik denk van niet. Ik woon al 28 jaar in dat land, terwijl ik maar één jaartje in België doorbreng. Mijn houding tegenover m'n vrienden daar zal zeker niet veranderen.»

Veto: *Je zal de vaat niet doen wanneer je teruggaat?*

Asare: «Nee,nee (lacht). Dat moeten we daar zeker niet introduceren.»

Carla Rosseels

ABONNEERT U?

Veto zoekt abonnees

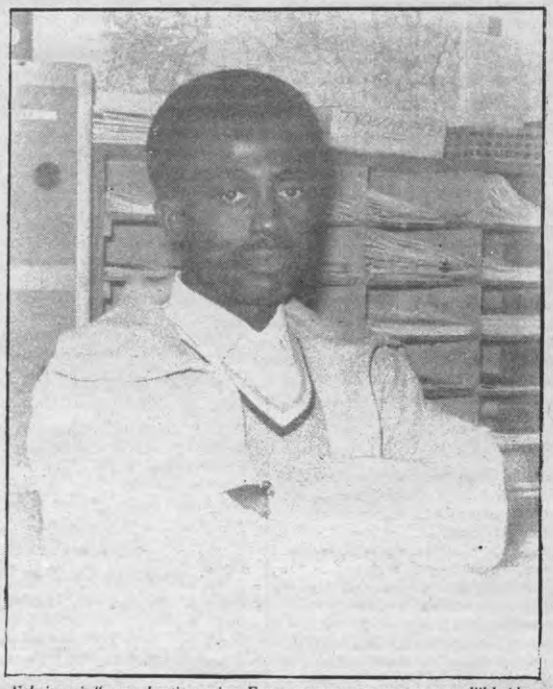

Seksisme is "a very hectic session. Europese vrouwen roepen om gelijkheid met de man, maar ik zie niet veel ongelijkheid hier." Voilà, meisjes. (Foto Filip Dutoit)

Iteco

Iteco is een vormingscentrum voor ontwikkelingssamenwerking dat in het kader van een rechtvaardiger samenleving de kwaliteit van het ontwikkelingswerk wil bevorderen. Iteco wil de mensen informeren en klaarheid brengen betreffende allerlei polemieken tussen de verschillende ideologische strekkingen. Daarvoor wordt een vormingsprogramma "voorjaar 1988" ingericht. Voor informatie kan je terecht in de Akensestraat 76, 1000 Brussel, tel. 02/218.31.67. □

Theater Teater: kort maar krachtig

Vuur grijpt om zich heen

In oktober 1986 bracht het Mechelse *Theater Teater* op overtuigende wijze een ingrijpende bewerking van *Met vuur spelen*, een komedie van de Zweed August Strindberg. Nu, iets meer dan een jaar later, gaat het gezelschap met voornoemd stuk en *Wanja, Wanja!*, hun totnogtoe laatste produktie, op reis door het Vlaamse land. Vandaag maandag en morgen legt hun bootje in 't Stuc aan.

Theater Teater is een jong gezelschap en niet professioneel in de eigenlijke zin, hetgeen hen echter niet belet fris en *aktueel* teater te maken dat schril afsteekt tegen de vaak steriele monsterprodukties van grote gezelschappen. Oud toneel wordt opnieuw tot leven gebracht: het oorspronkelijke werk wordt flink gereduceerd (de voorstelling duurt nauwelijks een uur), de tekst wordt 'spreektalig' nonchalant, en de houdingen van de personages winnen aan belang. Breedsprakerigheid is taboe. Als er al iets gezegd wordt (en maak u geen zorgen, dat komt heus nog vaak voor), dan dient dat kort, maar krachtig te zijn.

Het stuk speelt zich af in een tuin waar vogeltjes fluiten. Kurt en zijn vrouw Kirsten wonen in bij *zijn* rijke ouders en slijten hun dagen in verveling. Het paar maakt voortdurend ruzie. De vader is een seniel wrak in een rolstoel dat enkel nog door het jongere nichtje Adèle wordt begeleid. Omdat zij na de dood van de moeder wel eens met de vader zou kunnen trouwen en Kirsten en Kurt (wiens schilderwerk immers geen sukses blijkt) op die manier zonder geld zouden komen te zitten, zorgt het meisje voor onderhuidse spanningen. Zij zou dan ook best aan Axel mogen worden gekoppeld, een wat sullige man die bij de familie logeert en al gauw de speelbal wordt van zowel Kurt (die de frustraties van zijn slechte huwelijksleven wil afreageren) als Kirsten (die op Axel geilt, ook al door dat slechte huwelijk). Beiden spelen daarbij met vuur waardoor uiteindelijk zij tweëen én Axel zich in een tragische konfrontatie de vingers branden. Vooral naar het einde toe wordt daarbij heel wat over en weer geschreeuwd.

Lachen

Met vuur spelen heet een komedie te zijn, maar daar is erg weinig van te merken. Wie graag plat ligt van het lachen komt dan ook bedrogen uit. Als er al eens te lachen valt is het veeleer om een wrange opmerking, een stuntelighęid, en zelfs dan nog wordt dit door de akteurs enigszins geforceerd, soms wel eens té duidelijk aangebracht, zoals ook de tematiek van het 'met vuur spelen' wel een paar keer *letterlijk* naar voren komt. Zo duidelijk hoeft nu ook weer niet want het wordt al gauw als opdringerigheid ervaren. Of houdt *Theater Teater* ons voor debielen?

Dit terzijde. De bewerking getuigt van een frisse kijk op de werkelijkheid van vandaag; de anachronistische burgerlijk-banale man-vrouwrelatie wordt zonder reserves ontleed en in haar hemd gezet. Of met de woorden van *Theater Teater*: "August Strindberg registreerde haarscherp hoe bij de burgerij van zijn tijd de traditionele zekerheden begonnen te wankelen. Hij merkte de spanningen die bij mannen en vrouwen opdoken en doorzag de drijfveren achter de relaties die ze aangaan." Strindberg zou een vrouwenhater geweest zijn, maar daar is in dit stuk niets van te merken: beide geslachten worden gehekeld en zijn schuldig.

Al met al valt uit dit zogenaamde 'elitaire' teater nog heel wat wijsheid af te leiden waar iedereen wel een puntje aan kan zuigen. Punt dus. Of moest ik de regisseur nog vermelden? Hij heet Jappe Claes en wij zijn best tevreden over zijn prestaties en die van zijn akteurs.

Johan Reyniers

Vandaag en morgen (11 en 12 januari) wordt in het Stuc met vuur gespeeld. Op 14 en 15 januari ontmoet u Wanja in de Vlamingenstraat.

Recht op Antwoord

'Video maakt de cinema kapot'

Naar aanleiding van het interview met bioskoopuitbater Jos Rastelli in 'Veto' van 30 november jl., wens ik, namens Independent, distributeur van o.a. HECTOR, bij deze te reageren op een aantal elementen die tijdens dit interview aan bod kwamen.

Ik beperk me hier nòodgedwongen tot het weerleggen van de feitelijke onjuistheden in het overigens bijzonder verwarde betoog van Jos Rastelli, een polemiek over de nuances en achtergronden van de hele HECTOR-affaire zou weliswaar ook interessant zijn, maar zou me hier te ver leiden.

Ik blijf overigens bereid over 'de zaak H.' en andere aspecten van het filmbedrijf tijdens een debat Jos Rastelli te confronteren, maar aangezien de man al tot driemaal toe een uitnodiging in dit verband heeft afgeslagen zal deze confrontatie het Leuvense publiek helaas bespaard blijven. Het *is* inderdaad makkelijker om in pakweg 'Veto', niet gehinderd door lastige andere klokken, zijn visie op een en ander te poneren.

Enfin, hier gaan we:

1. Rastelli beweert dat Independent HECTOR op een maximaal aantal kopieën ingezet heeft om, ik citeer, "die film dan tegen Kerstmis in de videowinkels te hebben. Hun belangen van video liggen veel hoger, maar dat zeggen ze er niet bij." De videorechten van HECTOR, die overigens niet eens bij Independent zitten en waar we dus *geen enkel* belang bij hebben, worden pas vrijgegeven in *maart '88*. Dat er met Kerst géén videocassettes van HECTOR in de winkels hebben gelegen, is ondertussen me dunkt zonder meer duidelijk en herleidt meteen de beweringen van Rastelli tot pure leugens, en een weinig fraaie poging Independent naar het biskoopmilieu, onze klanten dus, in een kwaad daglicht te stellen.

2. Dan is er de bewering van Rastelli dat "Independent voor HECTOR *200 miljoen* ter beschikking had van Superclub". HECTOR breekt alle kassarekords in Vlaanderen, wat wil zeggen dat de film in totaal zo'n 125 miljoen box-office zal maken, waar de distributeur dan ongeveer *60 miljoen* aan overhoudt, die dan nog verder gesplit wordt met de producent en andere belanghebbenden. Een in alle opzichten schitterende zaak, behalve natuurlijk als dat het resultaat zou zijn van een investering van 200 miljoen. Dit cijfer is zo absurd dat ik dan ook bijna moet aannemen dat het om een drukfout gaat.

3. Rastelli stelt dat Independent een kopie van HECTOR heeft geweigerd voor zijn Studio-zaal in Brussel, en daardoor zwaar in de fout is gegaan. De Studio zou namelijk de "enige zaal in Brussel in Vlaamse handen" zijn, en daardoor dus automatisch dé zaal voor HECTOR. Feit is dat de Brusselse Studio, hoewel technisch degelijk, qua omzet absoluut geen alternatief is voor de andere, grotere complexen van U.G.C in de benedenstad, en dat een in se commerciele film als HECTOR dan ook veel beter geplaatst was in een ander complex. Het is tenslotte toch de distributeur die, in dit geval in overleg met de producent, beslist waar een bepaalde film de beste kansen heeft. Voor CRAZY LOVE bv., die ook door Independent werd verdeeld, werd wél de Studio gekozen (en niet, zoals wel eens wordt gesuggereerd, omdat U.G.C. de film niet wou vertonen; de film draaide in de Brusselse bovenstad immers in het Acropole-complex, het paradepaardje van de U.G.C.-groep ...) omdat het hier ging om een meer cinefiele, intieme film. Het hele gedoe rond de Studio in Brussel wordt nu door Rastelli opgevoerd om de aandacht van zijn onverkwikkelijke houding m.b.t. Aarschot af te leiden.

4. Aarschot zou dus, nog steeds volgens Rastelli, niéts te maken hebben gehad met de hele HECTOR-rel.

Laten we dan maar een ànder voorbeeld dan HECTOR nemen ... Waarom heeft Jos Rastelli, nog geen week geleden, bij Alfa Films, de distributeur van de nieuwe Gaston- en Leo-film VEEL LIEFS UIT HONG KONG, een film die, in de kwaliteitsprogrammatie van de Studio niet mag ontbreken, *vier weken prioriteit op Aarschot geëist en zelfs voorgesteld eventuele advokaatskosten op zich te nemen?* Feit is dat Rastelli, om welke reden dan ook, zijn vermeende 'concurrent' in Aarschot wil breken, en daarvoor duidelijk *alle* middelen heeft ingezet ...

5. De block-booking dan, nog zo'n stokpaardje van Rastelli. Independent heeft op een bepaald ogenblik, nattigheid voelend, inderdaad een aantal titels aan HECTOR gekoppeld. Over die films beweert Jos Rastelli dat het hier gaat om "films die ik anders ook niet gedraaid zou hebben". Het zegt dan wel zéér veel over de 'kwalititeitsprogrammatie' van Rastelli dat hij titels als SHY PEOPLE (van Andrei Konchalovsky met Barbara Hershey – bekroond in Cannes), BEYOND THERAPY (Robert Altman), ARIA (tien bekende regisseurs, w.o. Jean-Luc Godard, Julien Temple, Derek Jarman, Robert Altman), RIVER'S EDGE (Tim Hunter, met Dennis Hopper), JULIA & JULIA (Peter Del Monte, met Kathleen Turner en Sting), SLAM DANCE (Wayne Wang, met Tom Hulce en Harry Dean Stanton) enz. enz. zonder meer negeert, terwijl we in zijn zalen onlangs wél werden vergast op titels als CALIGULA, HAUNTED HONEYMOON, FRIDAY THE 13TH PARTY PART VI, FROM BEYOND en met veel promotie en een maximaal aantal vertoningen uitgebrachte commerciële films als THE GOLDEN CHILD en BEVERLY HILLS COP II, Nee, *kwaliteit* doet hier duidelijk *niets* ter zake.

Independent heeft, n.a.v. HECTOR, geprobeerd een aantal o.i. kwalijke aspekten van het filmbedrijf, in vraag te stellen.

Eén van die kwalijke aspekten is wat ons betreft de manier waarop Jos Rastelli misbruik maakt van z'n Leuvense monopolie, niet alleen m.b.t. Aarschot maar ook in het algemeen m.b.t. zijn houding naar 'kleinere', onafhankelijke distributeurs toe.

De grote Amerikaanse verdelers, zoals U.I.P. en Warner, die een continuïteit aan belangrijke films kunnen garanderen, worden in de Studio op een heel andere manier behandeld dan de onafhankelijken, die slechts accidenteel een grote potentiële hit kunnen aanbieden.

Dat is, vinden wij, fundamenteel fout en liever dan dergelijke toestand verder te blijven tolereren, hebben wij de situatie n.a.v. het dankbare voorbeeld van HECTOR proberen aan te klagen.

Dat als gevolg hiervan ook de 'kwaliteitsfilms' van Independent niet langer in Leuven draaien, zegt wat ons betreft voldoende over de 'prioriteiten' van het Rastelli-concern.

Steeds tot verdere informatie en/of diskussie bereid. Met vriendelijke groeten, namens Independent,

Jan VERHEYEN
Zaakvoerder

Nvdr: Toen Independent een pamflet in Leuven verspreidde om uit de doeken te doen waarom Rastelli 'Hector' niet wilde vertonen, hebben wij daarover bericht. Het werd overigens een artikeltje waar Independent best tevreden mee was, aangezien het als persbericht rondgestuurd werd. Joernalistieke eerlijkheid vraagt echter dat ook de andere partij aan het woord komt. We interviewden Rastelli, echter zonder na te laten het standpunt van Independent in een apart kadertje weer te geven. Ook tijdens het interview wordt vaak verwezen naar het standpunt van Independent. Daarenboven weerlegt Independent niet dat de UGC-groep voor 'Hector' de prioriteit gekregen heeft in Brussel.

Verder heeft Veto Rastelli gevraagd wat hij zou doen als de nieuwe film van Gaston en Leo ook op een groot aantal kopieën uitgebracht wordt. We kregen een ontwijkend antwoord. De lezer kan daar zelf wel konklusies uittrekken, net als uit dit recht op antwoord.

Eksamenfraude

Vervolg van p. 1

«Maar wie het tuchtreglement naleest, moet vaststellen dat het ook daar niet gemakkelijk zal zijn om een 'grond' te vinden waarop wij kunnen optreden. Het tuchtreglement voorziet immers niet in expliciete bepalingen omtrent onregelmatigheden van een student van onze universiteit aan een andere universiteit. Maar toch zullen wij alles grondig onderzoeken. Eénmaal de uitspraak van de Ufsia zal zijn gebeurd, zullen wij onderzoeken of er bij ons inderdaad gronden zijn om maatregelen te nemen.»

«Tenslotte moet ik nog opmerken dat wij zeker niet gelukkig zijn met deze affaire. Het is evident dat de student in kwestie, door zijn manier van handelen, de faam en goede resultaten van onze universiteit schaadt. Zoveel is duidelijk.»

Ook Prof. Blanpain, dekaan Rechtsfakulteit en door deze 'titel' gemachtigd om in de tuchtkommissie te zetelen, weet niet goed wat aan te vangen met de student van zijn fakulteit. "In eerste instantie meen ik dat de Ufsia-overheid verantwoordelijk is voor wat gebeurt aan haar universiteit, en zij dus ook de sankties moet uitspreken. Maar ik weet voor het ogenblik té weinig over de gehele affaire om deze stelling hard te maken. Een grondig onderzoek dringt zich dan ook op", aldus de dekaan.

Rechtbank

Uit al deze kommentaren kan alvast één konklusie worden getrokken: beide universiteiten zitten duidelijk verveeld met de gehele fraudezaak, maar weten eigenlijk niet goed hoe men kan sanktionerend optreden tegenover de studentfraudeur die momenteel Rechten studeert aan onze universiteit. Door een lakune in de reglementering van beide universiteiten dreigt de student in kwestie door de mazen van het net te glippen.

Aan deze impasse kan een eind komen door de zaak bij één of andere rechtbank aanhangig te maken. Maar ook over de mogelijkheid van dit laatste bestaat geen duidelijkheid. Zo stelt rektor Van Bladel zich de vraag voor welk misdrijf men de persoon in kwestie kan laten vervolgen. Een antwoord kregen wij van Prof. Boes, docent administratief recht. "Indien de rechtbank de klacht ontvankelijk verklaart", aldus Boes, "kan de student vervolgd worden voor valsheid in geschriften." Volgens artikel 193 en artikel 196 van het strafwetboek kunnen "personen die met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden valsheid plegen in authentieke en openbare geschriften" bestraft worden met een *opsluiting*.

Om te vermijden dat het zover zal komen, heeft Boes als sekretaris van de Rechtsfakulteit de student alvast aangeraden volledig aan het onderzoek mee te werken, of op zijn minst te proberen de zaak in der minne te regelen "door bijvoorbeeld zijn exkuses aan te bieden aan de Ufsia."

Herwig Willaert
Geert Coene

Verorgeling

Orgelliefhebbers – vast een soort mensen dat met uitsterven bedreigd wordt – moeten zonder twijfel morgenavond dinsdag 12 januari vrijhouden. Dan is er namelijk iets te beleven in de kerk van het Groot Begijnhof, een orgelkoncert zelfs. Ja, originaliteit mag u in die sektor net niet verwachten...

Enfin, het wordt gegarandeerd een te gekke avond met werken van Brühns, J.S. Bach, Händel, Van de Kerckhove en Balbattre. Maar er is meer: de toegang is gratis, men heeft ons verzekerd dat de kerk verwarmd zal zijn, en u kan al binnen vanaf 19.30 u. Het feest zelf steekt van orgelpijp om 20.00 u. O ja, VTK organiseert, en de werken worden uitgevoerd door musici van de fakulteit zelf. □

EEN GEWAARSCHUWD ...

In de marge van ons kort gesprek met Prof. Boes deed deze laatste ook nog een markante uitspraak omtrent de kontrole op studentenkaarten bij eksamens aan de rechtsfakulteit. Hij gaf toe dat er, vooral bij schriftelijke eksamens, een zekere laksheid bestaat bij de profs om de eksaminandi effektief aan een dergelijke kontrole te onderwerpen. Maar anderzijds pleitte hij ook verzachtende omstandigheden: het grote aantal studenten doet de prof in kwestie dikwijls de moed in de schoenen zakkken.

Desondanks acht Boes het niet uitgesloten dat in de toekomst strenger wordt gekontroleerd. "Ik ben zeker géén voorstander van een strengere kontrole", aldus Boes, "Maar alhoewel het noch voor de eksaminator noch voor de eksaminandus plezant zal zijn, is er binnen onze fakulteit reeds aan *gedacht* om de kontrole te verscherpen." Of deze optie door bovenstaand verhaal in een stroomversnelling terecht komt, heeft Boes niet bevestigd.

Maar goed, reden tot paniek is er zeker niet. Hij beklemtoonde dat er in ieder geval nog géén sprake is van een verandering van het eksamenreglement of een systematische verstrenging ervan. Toch is deze opmerking, nu de partiële eksamens voor de deur staan, zeker niet te verwaarlozen. Volgende week krijg je overigens meer tekst en uitleg over de partiële eksamens, of moeten wij zeggen 'proefeksamens'? (HW/GC)

Stuc(je)

"We hebben echt ons best gedaan"

Het STUdenten kultuur Centrum (Stuc) heeft in zijn tienjarig bestaan al veel kritiek gehad, ook van studenten die nog nooit in het Stuc geweest waren. Zo is het een veel gehoord verwijt dat het Stuc te elitair programmeert en haar publieksopvang verwaarloost. Ook diskussies over de inbreng van de kringafgevaardigden in het dagelijks beleid van het Stuc zijn niet uit de lucht. Dit en waarschijnlijk nog veel meer zal aan de orde zijn op de *Stuurgroep* van volgende week. Op deze tweejaarlijkse open vergadering zullen namelijk toekomstige beleidslijnen worden uitgestippeld.

Het Stuc-beleid heeft in die tien jaar vanzelfsprekend een grote evolutie gekend. Men is er afgestapt van een breed, gediversifieerd aanbod, en is zich gaan toeleggen op vier kunstgenres: teater, film, dans en video. Het Stuc is groot geworden. Het introduceerde de moderne dans in België en gaf bekendheid aan een hele resem experimentele Vlaamse teatermakers. Over hoe het nu verder moet met het Stuc, gingen we praten met Bruno Verbergt, student en voorzitter van de volgende Stuurgroep, en Eddy Vaes, personeelslid en onder andere belast met de filmprogrammatie.

Veto: *In het verleden zijn veel mensen afgeknapt op de programmatie omdat er Kunst met een grote K werd gebracht. Zijn daar lessen uit getrokken?*

Vaes: «We zijn niet afgestapt van dat begrip van Kunst, we gaan niet de populaire richting uit. Maar er is vaak kritiek op het ontoegankelijk karakter van voorstellingen. We spelen daar op in op door voorstellingen te 'kaderen'. We geven niet toe in de zin van dat we gemakkelijker gaan programmeren maar dat we meer proberen het in de kontekst te plaatsen. Dat is iets wat beslist is in de vorige Stuurgroep van januari '86. In dit verband moet je trouwens de nieuwe aanpak van de *Stuc voor Stuc* zien.»

Veto: *We hebben nochtans begrepen dat het dezelfde mensen als vroeger zijn die in de Stuc voor Stuc schrijven, met name de programmatoren. Wat is er dan veranderd?*

Vaes: «De teksten zijn korter geworden en de filosofie achter de teksten is veranderd.»

Verbergt: «Het ideaal is: weinig uitleg verschaffen, niet meer betuttelen. Dat kon je bijvoorbeeld zien in de brochure van het Klapstuk en in het Klapstukboek. Nu, een grondige evaluatie moet er komen op de Stuurgroep. Maar we geven misschien de indruk dat we alles op de Stuurgroep willen schuiven?»

Veto: *Sinds januari '86 is men ook meer projektmatig gaan werken. Men wil alles in pakjes serveren. Die aanpak lijkt ons vooral geïnspireerd op het sukses van 'Leuven vol Muziek'. Is dat juist?*

Vaes: «Neen. Ik weet niet wat de konkrete aanleiding is geweest om meer projektmatig te gaan werken. Ik denk dat ook het Klapstuk daarin mee gespeeld heeft. Na Klapstuk '85 bestond er een soort van depressiviteit. Er kwam geen volk meer naar de voorstellingen. We verloren ergens het kontakt met het publiek. De vraag was dan: hoe kunnen we het zo interessant maken dat er terug meer mensen komen? En toen is er een besluit gekomen van de Stuurgroep om projektmatig te programmeren. Ten eerste om inhoudelijke redenen: als je ergens een tema neemt en daarrond programmeert, dan krijg je een soort van leidraad. En ten tweede kreëer je door de sterke koncentratie in een bepaalde periode bij het publiek het effekt van "Daar gebeurt iets, we moeten daar iets van meepikken".»

«Het is een heel andere manier van programmeren en werken. De stempel van het centrum en van de programmatoren speelt er meer in door. Het is ook veel moeilijker.»

Zuilen

Veto: *Maar het aanbod is ook gediversifieerder. In de Stucbar zie je tegenwoordig muziekoptredens van alle genres, kabaret bijna. Keert het Stuc daarmee op zijn stappen terug? Of is dat enkel omwille van het publiekslokkend effekt?*

Verbergt: «Wanneer er een soort plan is, heb je altijd ook ontsnappingsroutes. Je hebt altijd mensen die iets anders willen doen. Maar die aktiviteiten zijn in het beleid van het Stuc – vooral financieel – ondergeschikt. Die koncerten in de bar kosten ons geen geld, worden niet of weinig gesubsidieerd.»

«Wellicht kunnen die extra's ook opgevat worden als een vorm van zelfrelativering van de 'zware programmatie'.»

Veto: *Maar zo van die partikuliere initiatieven krijgen nu toch meer kans dan vroeger. Bijvoorbeeld dat projekt van Peter Brosens in de Stucbar, die zuilen.*

Vaes: «Dat is wél een bewuste optie geweest: we wilden iets doen aan ons imago. Met dat projekt van Peter bijvoorbeeld, hopen wij een drempelverlagend effekt te krijgen. De mensen die daar de animatie volgen, kunnen geboeid raken door de werking van het Stuc. We meten het kafee een belangrijke funktie toe als publiekswervend platform, waar mensen tegelijk informatie kunnen opdoen en een pint kunnen drinken.»

Veto: *De periode tussen '81 en '85 had een heel duidelijk profiel: er waren veel Peyskens-produkties, veel Maatschappij Discordia, Onafhankelijk Toneel en dergelijke, allemaal dingen in één specifieke richting. Maar het Stuc is daarin in de loop van die jaren geëvolueerd van voorhoede naar achterhoede. Uiteindelijk kwam het Stuc na '85 niet meer vernieuwend of verrassend over.*

Verbergt: «Daarom hebben we dat ook verlaten. De laatste Peyskens-produktie was zeker nog niet slecht. Het was duidelijk dat we hier de achterhoede waren terwijl we in Nederland met dezelfde produktie nog in de voorhoede zaten.»

Vaes: «Dat is ook zo met Maatschappij Discordia. Als je ziet wat voor volk daar naar toe komt, dan zie je dat dat een vast publiek is dat al 5 jaar naar die voorstellingen komt. Dat neemt niet weg dat ik Maatschappij Discordia nog altijd één van de beste Nederlandstalige teatergroepen vind. Maar blijkbaar spreekt dat niet meer aan bij een jong publiek. Nogmaals een bevestiging dat we deze lijn moeten verlaten. We moeten nieuwe dingen zoeken. Het heeft ook te maken met het teateraanbod in Vlaanderen. Vandaar ook dat we ons meer gaan toeleggen op het zelf maken van dingen.»

Verbergt: «Ik denk ook dat we, in tegenstelling tot wat er wel eens beweerd wordt, erg gevoelig zijn voor het aantal eerstekanners dat naar onze voorstellingen komt. Een vast publiek krijgen dat mee ouder wordt, dat is niet interessant.»

Veto: *Ons is wel opgevallen dat de kritiek van studentenvertegenwoordigers, die eigenlijk in die richting gaat, in een andere richting geïnterpreteerd wordt. Dat het Stuc beweert dat men wil populariseren en niet vooruitstrevend wil zijn. Is dat geen verkeerde interpretatie van de kritiek?*

Verbergt: «We zaten in de Stuurgroep van '86 met twee grote kritieken: er was een referaat gehouden voor meer demokratie in de kunst en dat hield een voorstel in voor een inhoudelijke differentiëring, meer popularisering, de meer gemakkelijke stukken. Anderzijds waren er die zeiden: "Zo extreem mogen we niet gaan. Maar het is wel zo dat 't Stuc een beetje aan het verloederen is kwa publieksopvang en dat het aan het verengen is." Dan werd er gesuggereerd om wat te doen aan een betere promotie, een beetje te werken aan ons imago, aan een mooie *Stuc voor Stuc*-krant. Inhoudelijk hebben we toegegeven door in projekten te gaan werken. Maar er is dus niet toegegeven aan de hoge kwalitatieve eisen die we stellen.»

«We hebben de kritiek niet opzettelijk verkeerd begrepen. We wilden alleen niet ingaan op de vraag naar meer demokratie in het beslissingsproces om een bepaald kunstwerk naar hier te halen. En ik blijf er nog altijd bij dat demokratisering zich moet situeren in het lagedrempel-beleid kwa prijzen en kwa imago, lay-out, ...»

Michel Beuterhoeven

Veto: *Wat heeft het Stuc dan konkreet gedaan om de publieksopvang te verbeteren?*

Verbergt: «Ik zou op de volgende Stuurgroep willen verdedigen dat we ons best gedaan hebben (met nadruk). Vooral in promotie hebben we bijzonder veel geïnvesteerd. Maar het zijn de kleine details waar we aan werken. We zijn dit jaar in de Hallen gaan zitten bij de inschrijvingen in oktober. We gaan ook meer in Heverlee plakken. We hebben vorig jaar de promotie-kampagne 'Alles wat grijs is, maken wij Stuc' gedaan. We hebben hier bordjes gehangen. Het is de eerste keer sinds 10 jaar dat dat jaar (wijst) een bordje hangt dat hier het Stuc is.»

«Het is de bedoeling dat elke eerstekanstudent als hij hier buiten komt op zijn minst weet wat het Stuc is. Ze moeten daarom nog niet naar onze voorstellingen komen.»

Veto: *Michel Uytterhoeven heeft ooit gezegd: "Ik ben het beu te diskussiëren met mensen die niet van kunst houden". Sommige studentenvertegenwoordigers zijn voor het Stuc een blok aan het been. U pleit er in uw speech ter gelegenheid van 10 jaar Stuc voor, dat de Stuc-leden inspraak moeten hebben in de Algemene Vergadering, en niet meer de studenten.*

Verbergt: *(lacht)* «Ik ben blij dat ik dat hier kan rechtzetten. Ik heb in die speech alleen maar vragen gesteld. Ik vroeg mij af of het niet beter was te gaan naar andere strukturen waarin bijvoorbeeld meer aandacht zou geschonken worden aan de mensen die een lidkaart hebben. Dat heeft een bijzonder boeiende diskussie losgebracht binnen de Algemene Vergadering. Dat is ook een probleem dat ik dit jaar op de Stuurgroep zou willen bespreken. Ik blijf vinden dat een deel van de belangengroepen niet vertegenwoordigd is in onze machtsgroepen, en omgekeerd dat een deel van de machtsgroepen bijzonder weinig rechtstreekse feeling heeft met onze belangen. Ik denk hier aan de studentenafgevaardigden die naar de Algemene Vergadering komen, omdat ze *moeten* komen.»

«Maar sinds oktober is mijn houding een beetje veranderd. We hebben met een aantal kringafgevaardigden een bijzonder goede samenwerking. Er zijn ook kringafgevaardigden die het niet meer dan normaal vinden dat alle kringafgevaardigden een steunkaart kopen van het Stuc.»

Vaes: «Er wordt teveel gehamerd op het strukturele verloop van die samenwerking. Er zitten dit jaar heel entoesiaste mensen in de AV. We krijgen nu veel respons op onze verschillende werkgroepen en op ons AV-projekt. En waar ligt dat aan? Dat hangt niet af van de struktuur maar van de individuen die door de kringen worden afgevaardigd. Wij kunnen zelf moeilijk naar alle kringen toestappen. Dat is een onmogelijke zaak.»

Veto: *Maar jullie zijn niet konsekwent. Aan de ene kant vinden jullie het moeilijk werken met de studentenafgevaardigden. Aan de andere kant vinden jullie het erg dat de mensen die naar het Stuc komen ouder en ouder worden. Het Stuc staat een beetje los van de kringwerking en vindt daardoor geen aansluiting meer met eerstekanners. Als je inbouwt dat de leden het meer voor het zeggen hebben, bouw je ook in dat de Stucbezoekers ouder en ouder worden.*

"Wij zijn het beu te praten met Veto" – vrij naar Michel Uytterhoeven. (Foto Geert Van Doorselaere)

Verbergt: «Misschien wel, we zouden praktische beperkingen moeten stellen. Zo bijvoorbeeld zouden we alleen nog zeggenschap kunnen geven aan de leden die ook nog student zijn.»

Fier zijn

Veto: *Wat is het specifieke van een kultureel centrum in een universiteitsstad? Hoe past het beleid van het Stuc zich aan aan het feit dat het zich in een universiteitsstad beweegt?*

Verbergt: «We willen werken op de rand van de kunsten, het grensverleggende proberen af te tasten. Net zoals de universiteit beweegt op de rand van de wetenschap. Bovendien hebben wij, net zoals de universiteit, een vormingsopdracht. Op de nieuwe Stuurgroep zou ik willen vragen om dàar meer naar te evolueren. We hebben de laatste 5 jaar misschien te sterk de nadruk gelegd op dat grensverleggende, het experimentele. De vormingsopdracht werd wat verlaten.»

Vaes: «Voor ons is die edukatie een evidentie, maar voor een aantal studenten wordt dat als vreemd ervaren. Voor veel studenten is het zo dat wat je organiseert buiten de lessen ontspannend moet zijn en dat dat niet meer kan aansluiten bij hetgeen ze overdag moeten doen.»

Veto: *Er is vanuit de universiteit een initiatief – dat nog niet echt van de grond is – namelijk de uitbouw van een soort kultuurkommissie. Het Stuc krijgt al sinds jaren 300.000 frank van de KU Leuven, een bedrag dat nu binnen die kultuurkommissie gesitueerd wordt. Hoe plaatst het Stuc zich daarin?*

Verbergt: «We zitten daar wat mee verveeld. Het hele opzet van die Kultuurkommissie ervaren wij als een vergeten van ons denkwerk van, nu toch al, 10 jaar. Uiteindelijk vinden we dat we zoals wij nu zijn, perfekt thuishoren in een universiteit. Dat de universiteit fier zou moeten zijn op wat we doen. Die 'fierheid' heeft zich tot nu toe slechts vertaald in vrij geringe subsidiëring en enkele schouderklopjes.»

«Het is ook niet duidelijk wat die kultuurkommissie gaat doen. Men heeft Lut Rouffaer aangenomen als personeelslid voor de kultuurkommissie *in oprichting*, en zij verzorgt daar nu onder andere de kultuuragenda. En in die zin is de samenwerking perfekt.»

Vaes: «Wij denken natuurlijk eerst aan onze eigen winkel. Die kultuurkommissie heeft vorig jaar een inventaris willen maken van alles wat er aan kultuur te koop is in het Leuvense en ik konstateer dat daarbij voorbijgegaan wordt aan de inhoudelijke werking van het Stuc.»

Verbergt: «Dat dubbelzinnige van de universiteit komt steeds maar terug. Enerzijds die schouderklopjes, en giften, en anderzijds gaat men ons echt, manifest vergeten *(diepe zucht)*. Daar krijg ik iets van. Het Stuc vierde dit jaar haar tienjarig bestaan en het is duidelijk dat we nog steeds niet op het geschenkenlijstje staan van *de Hallen*. Geen enkel briefje, geen proficiat, tenzij we er echt om gaan vragen, of we in de Stadsschouwburg alle registers opentrekken.»

Vaes: «Ik denk dat dat niet echt bewust gebeurt. Dat er niet echt slechte wil in speelt. Maar er wordt blijkbaar niet over kultuur nagedacht. Die kultuurkommissie is in het leven geroepen omdat de rektor vanuit een zeker prestige een kultuurbeleid wou voeren. Ze willen een kultuurpolitiek opbouwen zonder te weten waar naar toe.»

Verbergt: «Ik heb ook een beetje schrik dat die kultuurkommissie nog een administratie méér zou worden. Dat zou ik jammer vinden. We staan echter positief tegenover de oprichting van zo'n kommissie indien zij voor de kultuur aan deze universiteit en voor het Stuc in het bijzonder een ondersteunende funktie kan vervullen.»

Veto: *Het Stuc wil blijkbaar heel graag in die kultuurkommissie zetelen?*

Vaes: «Ja. Maar we zullen niet als enige gevraagd worden. Ik denk dat we ons eens te meer zullen moeten proberen te profileren als experimenteel centrum, náást al het andere dat er bestaat in Leuven.»

Veto: *Spelen jullie met het idee om wat de financiële inbreng van de universiteit betreft in die kulturele cel te geraken, en dan volledig uit de Raad van Studentenvoorzieningen te verdwijnen?*

Vaes: «Het is ook een soort van behoudsgezinde reaktie. Je hebt elk jaar die politieke diskussies onder de studentenbeweging. Het ene jaar fel, het andere jaar minder fel. En ieder jaar het probleem: hoeveel gaan we krijgen. Bovendien kunnen we de begroting die ingediend wordt bij RvS, niet zelf gaan verdedigen. (De studentenorganisaties zijn op de RvS vertegenwoordigd *via Sociale Raad*, nvdr.)»

Verbergt: «Wij hebben in ieder geval met deze idee gespeeld. We hebben hierover een gesprek gehad met de voorzitter van de RvS. Ik ben erover nog aan het nadenken. Ik kàn zijn argument begrijpen.»

Jan Van der Linden
Didier Wijnants

Japanner over Japan

"Een kwestie van mentaliteit"

De oosterse zijde van onze aardbol oefent sedert korte tijd weer een grote aantrekkingskracht op ons westerlingen uit. De studentenaantallen in de Oriëntalistiek gaan nog altijd de hoogte in, de media staan bol van Chinese keizers, in beeld gebracht door Bertolucci. VTK, de kring van de burgerlijk ingenieurs, heeft het oosterse virus ook te pakken: op woensdag 13 januari organiseert ze een symposium rond Japan, waarbij vooral de ekonomische aspekten van de relaties Europa-Japan doorgelicht worden. Om u wat op te warmen stapte Veto naar prof. Shibasaki toe. Deze doceert dit jaar, naast z'n kollega Kagawa die arbeidsrecht doceert, Japans recht aan de fakulteit Rechten. Een gesprekje over Japan en z'n oosterse mentaliteit.

Veto: *Waarom is de universiteit, denkt u, geïnteresseerd in een kursus van een Japanse prof over Japans Recht?*

Shibasaki: «Dat was ook *mijn* vraag aan dekaan Blanpain. Hij legde toen de nadruk op de relaties tussen Japan en Europa, maar meer zei hij niet (*lacht*). Dus moest ik dat invullen. Nu: er zullen niet veel studenten ooit rechtstreeks te maken hebben met Japan. De overgrote meerderheid moet dus niet onmiddellijk op de hoogte zijn van het Japans Recht.»

«Maar de rechtspraak hier kan wel veel leren uit de rechtspraak in Japan. De wet zelf is in Japan niet zo anders, het is de praktijk die verschilt. Een groot deel van het Strafrecht en het Burgerlijk Recht is nagenoeg van Duitsland gekopieerd.»

Veto: *Is het hoedanook wel mogelijk om zo'n juridisch systeem over te planten? De Japanse maatschappij is toch heel anders?*

Shibasaki: «De situatie in Duitsland werd zeer positief bevonden voor de Japanse politiek en ekonomie. Japan is in de loop van de geschiedenis een afzetmarkt voor westerse landen geworden. Destijds maakte dat een aangepast juridisch systeem naar westers model noodzakelijk.»

«De Japanse wet gelijkt dus zeer sterk op die van de westerse landen. Maar de juridische *praktijk* is zeer verschillend. Bijvoorbeeld: vervolging voor de rechtbank komt in Japan nauwelijks voor. De mensen willen dat niet, ze zijn daar beschaamd voor. Dat wordt dus vermeden; men probeert steeds een kompromis te bereiken. Dat zou eigenlijk een *hint* kunnen zijn voor Europa en de VS om na te gaan of de juridische praktijk hier wel goed loopt. Want ten eerste kost dat veel – tijd en geld –, en ten tweede is het resultaat ook niet altijd het beste voor de twee partijen.»

«Bijvoorbeeld: in Japan kende ik een dispuut omtrent een inbreuk tegen een patent. In Europa zou zo'n geval als volgt verlopen: de patenthouder dagvaardt de overtreder en na een jaar of twee krijg je voor de rechtbank een uitspraak die bijvoorbeeld stelt dat de overtreder de produktie moet stopzetten en schade vergoeden. In het bewuste geval werd in Japan een heel andere oplossing gevonden. De advokaat van de beklaagde onderhandelde met de tegenpartij en bekwam dat de patenthouder een licentie zou uitschrijven voor het patent op voorwaarde dat de overtreder afnemer zou worden van bepaalde produkten van de patenthouder. Hier is dus geen kost mee gemoeid en er gaat geen tijd verloren.»

«Dat kan je natuurlijk niet onmiddellijk overplaatsen naar Europa, maar het is goed om in te zien dat er andere procedures mogelijk zijn.»

Achtergrond

Veto: *Denkt u dat er in Europa belangstelling bestaat voor deze benadering?*

Shibasaki: «Het is belangrijk te weten dat konflikten niet alleen kunnen opgelost worden door een uitspraak van een rechter, maar ook door een zakelijke overeenkomst. In België is de advokatuur natuurlijk niet erg zakelijk ingesteld. Zij denken in termen van klachten, grieven, pleiten voor het gerecht. Dat heeft niet te maken met een verschil in de wet, wel met een verschil in kultuur en historische achtergrond. De manier waarop we denken.»

Veto: *Wat betekent het voor Japan om hier in Leuven aanwezig te zijn? Tenslotte betaalt Japan een groot stuk van de leerstoel aan de fakulteit Rechten.*

Shibasaki: «(Denkt na) Het gebeurt wel meer dat men in de Japanse ambassade vraagt om professoren te sturen. Het is ook een public-relations aktiviteit. Op die manier zorgt men ervoor dat Japan in het buitenland niet verkeerd begrepen wordt. Als advokaat heb ik hier ook veel te maken met ondernemingen die zich bijvoorbeeld afvragen of er in Japan wel een systeem bestaat ter bescherming van patenten en zo meer. In die zin is het wel goed dat Japan niet alleen haar produkten uitvoert, maar ook haar hele filosofie en haar kultuur.»

Veto: *Zijn er ook in andere landen dergelijke public-relations kontakten?*

Shibasaki: «Ik heb wel gehoord dat alleen Leuven en Harvard een permanent programma Japans Recht organiseren. Aan andere universiteiten zijn er wel nog gastkolleges, maar dan op minder regelmatige basis.»

Veto: *Om terug te komen op het Japanse juridisch systeem: de werkloosheid in Japan ligt vrij laag. Welke faktoren spelen hierin een rol?*

Shibasaki: «Ik ken de statistieken niet, maar de werkloosheid ligt er inderdaad niet zo hoog, zowat 3 % moet het zijn. Maar dat kan je niet onmiddellijk vergelijken met de situatie in Europa. In België krijgen werklozen gedurende een vrij lange periode een uitkering en blijven ze als werkloze geregistreerd. In Japan duurt die periode ongeveer 6 maanden. Vrouwen van wie de man werkt, vragen bovendien meestal *geen* werkloosheidsuitkering als ze werkloos worden. Dat is anders dan hier.»

Veto: *Is dat wettelijk zo geregeld of is dat enkel de gewoonte?*

Shibasaki: «Het is een kwestie van mentaliteit. In Japan redeneert men: als ik een uitkering zou vragen zou het totaal budget voor werklozen ontoereikend zijn om de echt behoeftigen van een inkomen te voorzien. Het voordeel is trouwens beperkt tot ongeveer 6 maanden.»

«Ook de belastingen en de Sociale Zekerheid liggen in Japan een stuk lager. Het heeft dus met verschillende dingen te maken. Maar wat ook belangrijk is: Japanse bedrijven voeren een politiek van aanwerving voor het leven. Dat kan omdat het zakenleven in Japan gestruktureerd is in 'groepen': er bestaan bedrijven die zowel in de scheepsbouw als in de automobielsektor werkzaam zijn, en als de zaken dus slecht gaan in de scheepsbouw zal men proberen mensen over te plaatsen naar bijvoorbeeld de automobielsektor. Maar zo'n systeem bestaat in Europa niet.»

Automobiel

Veto: *Gebeurt het ook dat firma's werknemers blijven uitbetalen hoewel ze geen werk meer krijgen binnen de onderneming?*

Shibasaki: «Dat kan natuurlijk nooit lang duren. Hoedanook zullen die mensen werk krijgen. Ofwel geeft men ze een weinig omvangrijk werk ofwel worden zij ingeschakeld in een reorganisatie. Als een onderneming bijvoorbeeld een grote onverkochte voorraad heeft, dan stuurt men soms fabrieksarbeiders naar de dealers om de produkten te verkopen.

Een bekend automobielbedrijf heeft dat twee jaar geleden gedaan om haar produktie op peil te houden.»

Didier Wijnants
Carla Rosseels

In trance

Bewust als we tegenwoordig met zijn allen zijn, flirten we maar al te graag met allerlei paranormale toestanden. Astrologie, tarot, koffiedikkijken, ingewandenkijken, Oosterse filsofieën en andere hebben tegenwoordig een meer dan normale aantrekkingskracht.

Soms worden deze fenomenen zelfs wetenschappelijk benaderd. Zo is er volgende woensdag in het Psychologisch Instituut een heuse "Hypnose-avond". Vanaf 20.30 h kan je er terecht voor informatie en demonstratie. Wij verwachten door het luchtruim vliegende proffen, nogal raar doende slachtoffers-studenten, en andere individuen die over de schreef gaan.

Of misschien wordt het een saai avondje, met niets dan suggestologie en ernstige hypnose. Nu ja, U ziet maar, of net niet.

Agenda-spullen

Organisatoren en Kringen worden verzocht hun gegevens voor onze *Agenda* en voor *Ad Valvas* voortaan reeds *donderdag* binnen te brengen. Gelieve zo volledig mogelijke informatie te geven over wat, waar, wanneer, door wie, en voor hoeveel BEF. Uw info is welkom tot donderdag 18.00 uur. □

OOK JAPANS: HET GO-SPEL IN AKTIE

Sommige mensen krijgen vat op deze wereld door hun eigen kultuurelementen als kader te gebruiken. Anderen zoeken het iets verder. Het Verre Oosten bijvoorbeeld. Of ooit een westerling oosters genoeg geweest is of zal zijn om echt te snappen wat er achter de uiterlijke geplogenheden zit, en er bovendien een deel van te worden, blijft de vraag. Gewoonlijk beperkt onze participatie aan vreemde kulturen zich tot het distilleren van wat we herkenbaar vinden. Gelukkig maar, zegt u dan.

En zeker als we spelen. Sinds een paar jaar begint een fenomeen dat bij onze buren al goed bekend is, ook in dit land opgang te maken. Nochtans is het bedoelde Go-spel, ondanks de naam, eens niet afkomstig uit de ons gestaag overspoelende Angelsaksische wereld. Zo'n vierduizend jaar geleden – waarschijnlijker tweeduizend jaar, belangrijk is het niet – zaten de eerste *Chinezen* op een bord van 19 op 19 lijnen te turen en witte of zwarte schijfjes met een droge tik op het bord te plaatsen. Later werd het spel naar Japan gehaald, en van daaruit naar onze kontreien. Een 'echt' spel bestaat uit een houten speelbord en mooie steentjes, de iets meer gevulgariseerde varianten bij ons lijken op hopen Smarties.

Puur speltechnisch bekeken verschilt Go niet zo veel van andere bestaande spelen. Simpeler te leren dan schaak en toch met dezelfde of hogere intellektuele en andere genoegens, schijnt het door vrouwen geliefd te zijn, onder andere ook omwille van de blijkbaar dwingende (?) noodzaak aan vrouwelijke intuïtie. Bovendien krijgen *zwakkere* spelers in verhouding enkele stenen voorsprong, een spelvoordeel waartoe schakers niet zo gauw geneigd zijn. Maar de onderliggende aspekten zijn uiteindelijk veel fundamenteler.

Het spel wordt namelijk met vanalles en nog wat in verband gebracht. Terwijl onze militaire strategen hun

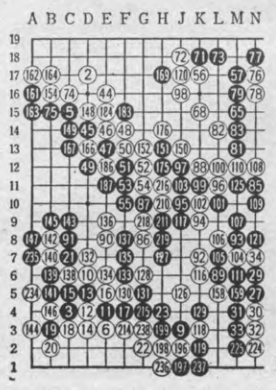

taktieken opzoeken bij von Clausewitz en dan nog blunders begaan, handelt een Japans generaal naar de situaties op zijn spelbord. Er is bijvoorbeeld meer te beleven op het slagveld dan het inzetten van militair potentiëel alleen. Zelfs Mao zou zijn heil in Go gezocht hebben ...

Maar dat is allemaal nog net begrijpbaar voor een westerse geest. Vechten doet men hier immers ook. Moeilijker wordt het als er ook (pseudo-)filosofische en andere doordenkers aan te pas komen. De 361 kruispunten van het speelbord zijn de dagen van het jaar, de vier hoeken de vier seizoenen ... Spelers bereiken het toppunt van onthechting als ze de konkrete leefsituatie projekteren via het houten bord en er zo los van geraken zonder in het ijle bezig te zijn ... Zelfs de opstelling van de zwarte en witte steentjes speelt op een andere manier dan alleen voor het taktisch belang mee. Kunst, ziet u ...

Er zijn dus ook liefhebbers. Zelfs in Leuven. Drie entoesiastelingen zijn in samenwerking met het China-Europa Instituut een speelklub aan het oprichten. Het zal er waarschijnlijk wel niet aan toegaan zoals in de echte Japanse gelegenheden, waarbij men zo ongeveer over elkaar struikelt van beleefdheid, een zwarte kimono draagt en in de linkerhand een waaier houdt, Je kan je wél al voorbereiden door bijvoorbeeld dit uit het hoofd te leren: 'Yoku sonna koto ga dekimasu ne!' ('Hoe lapt U hem dat toch!') of beter nog 'Maketa! Maketa!' met begeleidend hoofdschudden van ellende. Kwestie van in de sfeer te blijven...

(LDB)

Op dinsdag 19 januari is er om 20.00 u een demonstratie van het Go-spel in kafee Marie-Thérèse, aan het Station. Geïnteresseerden kunnen daar een antwoord vinden op al hun vragen.

日本

De Vlaamse Technische Kring Leuven organiseert

Japansymposium

woensdag 13 JANUARI
Gasthuisberg, LEUYEN
Gebouw voor onderwijs en navorsing

19u30 Openingstoespraken door :
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve
A. Deruyttere, Vice-rektor van de KU Leuven

Programma van de lezingen
(telkens keuze tussen twee parallelle sessies)

20u00 – **J. Swyngedouw**
Professor aan de NANZAN University van NAGOYA (Japan)

De Japanse ethiek,
een basis voor de industriële ontwikkeling ?

of

– **W. Vande Walle**
Professor in de oriëntalistiek aan de KU Leuven

Kommuniceren met Japan

20u50 – **W. De Prijcker**
General Manager Speciality Chemical Division UCB

Het opstarten van een Joint Venture in Japan

of

– **A. Vrancken**
Managing Director UCB Electronics

Gemeenschappelijke R&D projekten tussen
Belgische en Japanse bedrijven

21u30 – **J.C. Velge**
Voorzitter van de BEKAERT-groep
Voorzitter van de stichting Universiteit-Industrie

Japans management, ook voor het Westen ?

of

– **J. Praet**
Onderdirecteur Internationaal Bankbedrijf
Kredietbank België

Het perspectief van een bankier op
de Japanse ekonomische en financiële macht

22u10 Slottoespraak door **E. Aernoudt**, Dekaan Toegepaste Wetenschappen aan de KU Leuven, gevolgd door een

Japanse Receptie voor alle aanwezigen
aangeboden door de **KVIV**.

Toegang gratis

Witboek Integratiebeleid

Het ongelijk van racisten

In de jaren '20-'30 werden in de Belgische (mijn)industrie duizenden Polen, Italianen en Noordafrikanen naar België gelokt. Ze werden met open armen ontvangen door de werkgevers: men had mensen gevonden die bereid waren om het vuile werk op te knappen, en daarbij nog goedkoop waren ook. Er werd echter nooit de vraag gesteld wat de gevolgen zouden zijn van deze aangroei van de bevolking – de nodige opvangmaatregelen bleven uit. Bovendien werden de vreemdelingen in tijden van krisis keer op keer 't zwart schaap, zoals ook nu weer, denk maar aan het Vlaams Blok ... Ondertussen is de vreemdelingenpopulatie aangegroeid tot 10 % van de bevolking, en vond men het stilaan toch de moeite waard om onder andere een colloquium te houden rond de problematiek. De resultaten van dit colloquium werden neergeschreven in een Witboek.

Aan het colloquium werd deelgenomen door migranten en betrokken organisaties enerzijds en door vorsers, akademici en wetenschappers anderzijds. De bedoeling was zich te richten tot de beleidsinstanties. Daarom wordt in een eerste deel van het Witboek de toestand van de migranten weergegeven en in een tweede deel hoe men efficiënt naar een positief integratiebeleid kan en moet werken.

De grondidee achter het boek is de uitbouw van een pluri-etnische samenleving. Tegelijkertijd wil men waarschuwen voor de onleefbaarheid van een maatschappij waarin het racisme steeds weer de kop opsteekt en zelfs zijn weerslag krijgt in tal van wetten en beleidslijnen.

In het eerste deel wordt dan ook heel grondig en genuanceerd een balans gemaakt van de migrantenbevolking bij ons. Na een grondige weergave van de demografische situatie en de ekonomische aktiviteit bij de migranten krijg je enkele hoofdstukken over hun politieke en sociale rechten, huisvesting, spreiding, onderwijs en gezondheidszorg. Binnen deze verschillende sektoren worden telkens de voorzieningen en maatregelen met betrekking tot de migranten weergegeven. Het is een uiterst leerzame en soms boeiende opsomming geworden die aantoont dat we te kampen hebben met een stagnatie of achteruitgang inzake het integratiebeleid. Dit zou te wijten zijn aan een drietal knelpunten in het beleid inzake integratie.

Vreemd

Eerst en vooral is er het gebrek aan een visie en samenhang. Uit het overzicht van de bevoegdheden van de nationale regering en de gemeenschapsministers, blijkt de enorme versnippering ervan, waarbij er zelfs *tegengestelde* krachten aan het werk zijn. Zo toont men onder andere hoe "op gemeenschapsniveau wordt gesleuteld aan maatregelen opdat de migranten zich beter thuis zouden voelen, terwijl het helemaal niet zeker is of diezelfde mensen zich straks nog zullen thuis voelen als gevolg van het beleid van de nationale regering."

Ten tweede is er de te beperkte omvang van het beleid. "Een ruwe spiegeling van de budgettaire inspanningen voor integratiebeleid in de Vlaamse Gemeenschap aan de Nederlandse inspanning geeft het volgende: Er zou in 1984 door de overheid in Vlaanderen hooguit 1.355 BF. per migrant besteed zijn, tegenover ongeveer 20.000 BF. in Nederland."

Tenslotte is er de politieke tegenkonjunktuur en het groeiende racisme. Hier zijn vooral de nog steeds aangroeiende diskriminerende maatregelen van sommige Brusselse gemeentebesturen heel opvallend. Denk bijvoorbeeld maar aan Nols in Schaarbeek. Dit alles wordt echter gedeeltelijk ook gedekt door de Belgische overheid, bijvoorbeeld door de Wet Gol.

Minderheid

De uitbouw van een pluri-etnische samenleving wordt pas mogelijk als men vanuit de overheid werk wil maken van een beleid dat niet beperkt is tot enkele losse experimenten en dat eveneens het institutioneel-racistisch tij doet keren. Het boek vervalt hierbij niet in slogantaal, maar toont aan dat inspanningen van beide partijen moeten komen. Elke etnische minderheid heeft bijvoorbeeld recht op haar eigen ontplooiing, evenwel met respekt voor die van andere groepen. Er wordt echter wel duidelijk gesteld dat men ooit in een sfeer van geweld en onleefbaarheid terecht komt als men steeds blijft argumenteren met vooroordelen tegen de migranten en hen telkens weer als de schuldigen aanwijst van bijvoorbeeld de ekonomische krisis.

Welke zijn dan de oplossingen die men voorstelt? Na het opstellen van een reeks prioriteiten stelt men per probleemgebied de verschillende beleidsmaatregelen voor. Hierbij heeft men niet alleen aandacht voor het budgettaire aspekt, maar ook voor het probleem van de koördinatie. Eén voor één worden de sektoren uit het eerste deel nog eens aangepakt. Telkens krijg je de mogelijke oplossing voor die knelpunten met daarbij de juridische vertaling ervan.

Een hoofdstuk dat hierbij in het oog springt is dat over de juridische gelijkheid. "De nationaliteit als basis van bepaalde privileges wordt steeds meer aangevochten. Diskriminaties op grond van nationaliteit vallen hoe langer hoe minder te rijmen met de feitelijke internationalisering van onze maatschappij ... Daarom pleit de werkgroep voor een samenleving waarin buitenlanders die minstens vijf jaar legaal in België verblijven als gelijkwaardige burgers zouden worden behandeld."

Een pleidooi dus voor burgerschap in plaats van nationaliteit. Er wordt namelijk veel te onnadenkend omgesprongen met het argument dat de migranten zich maar moeten laten naturaliseren tot Belg. Zij hebben het daar even moeilijk mee als wanneer jij je als Belg die vijf jaar in het buitenland zou verblijven, zou laten naturaliseren tot Chinees of Italiaan. Wanneer je daarentegen buitenlanders na een periode van vijf jaar vast verblijf als gelijkwaardige burgers behandelt, krijg je een tussenkategorie van mensen die net zo behandeld wordt als Belgen – maar die toch hun nationaliteit behouden – en vreemdelingen die slechts tijdelijk in ons land verblijven. "Gelijke berechtiging wordt het uitgangspunt, ongelijke behandeling de uitzondering."

Gol

Ook de wet op het racisme van 30 juli 1981 wordt grondig onder de loupe genomen. Een aantal zwakke punten worden eruit gelicht en men geeft de juridische vertaling voor enkele nieuwe voorstellen tot een meer verregaande bescherming van migranten tegen diskriminerende gedragingen. Zo is er artikel 2, waaruit men bewust de bestraffing van diskriminerende werkgevers en huiseigenaars heeft geweerd. De wet is niet van toepassing op een groot aantal diskriminerende gedragingen vooral in verband met het verhuren van woningen ...

Voor wie enigszins geïnteresseerd is in de veelzijdige en komplexe migrantenproblematiek is dit studiewerk een leerrijke bron van gegevens. Met objektief cijfermateriaal en feiten worden vooroordelen weerlegd en wantoestanden aangeklaagd. De noodzaak van een positief integratiebeleid komt telkens weer naar boven en de voorstellen in die zin zijn dan ook talrijk.

"Een aanzet tot een filosofisch andere benadering van de aanwezigheid van vreemdelingen in onze samenleving, in tegenstelling tot de nu gangbare ekonomisch geïnspireerde 'aanvaarding' (van gastarbeiders) of verwerping (van de arbeids- of uitkeringskonkurrenten)."

Filip Dutoit

Witboek integratiebeleid inzake migranten in Vlaanderen-België, 346 blz., 350 fr. Bestellen: VOCOM, Poststraat 156, 1030 Brussel, ☎ 02/217.11.38

VETO?
Rotzooi
op uw niveau

ISOL
VAKATURE

Binnen de *International Student Organisation of Leuven* (ietsje beter bekend als Isol) is er werk.

Het gaat hier om een deeltijdes betrekking, open voor zowel mannen als vrouwen.

De betrekking vereist een aktieve belangstelling voor de belangen van de buitenlandse studenten, a priori een goede kennis van het Nederlands en een aktieve kennis van het Engels.

De kandidaten moeten op de hoogte zijn van de werking van Isol, van de Overkoepelende Kringorganisatie (ietsje beter bekend als Loko) en de sociale dienstverlening voor de buitenlanders aan de KU Leuven.

Verder zijn ze geïnteresseerd in socio-kulturele aktiviteiten en hebben zij ook enige ervaring met boekhouding en administratie. □

magma-shop
Diestsestraat 115 - 3000 Leuven
(naast Christiaensen)
Alles voor je kot en je fuiven.
cards - affiches - posters - inlijstingen - gadgets - schoolgerief - feestartikelen - dekoratie - kerst- en karnavalgerief
en
joggings — t-shirts — pulls
(snoopy — garfield — tom & jerry)
DE GROOTSTE CARD SHOP
en CADEAU SHOP TE LEUVEN
10% korting op vertoon van studentenkaart
(behalve promotie-artikelen)
Advertentie

Werkgroep Anti-racisme in aktie

Zwart en wit van de driekleur

U weet wel, negers. Zo van die kerels met een bruin of zwart vel, kroeshaar en dikke lippen. U weet ook wel, blanken. Zo van die kerels die blij zijn dat ze alles hebben behalve een bruin of zwart vel, kroeshaar en dikke lippen. Af en toe vermoordt die laatste al eens de eerste, vooral dan om dat vel, dat haar en die lippen. Bijvoorbeeld Audace Rucumuhimba, Burundees student, een paar maanden geleden te Leuven. Anderen zouden zo'n stunt ook wel eens willen proberen, als ze ervoor tenminste niet in de bak vliegen, en presenteren zich dan ook luidkeels en likkebaardend in een Panorama-uitzending. Waarop de modale Vlaming zegt dat het "wééral zoiets serieus is op tv". Een en ander bracht ISOL, de organisatie voor vreemde studenten te Leuven, en Sociale Raad, de sociale tak van de overkoepelende kringorganisatie Loko, tot het oprichten van alweer een werkgroep. Anti-racisme deze keer. U weze gewaarschuwd.

De laatste maanden is er wel enige beroering rond vreemdelingen. Plots ontdekken de partijen in dit kleine landje deze schat aan onderhandelingsmateriaal, waarbij men dan nog niet te nauw hoeft te kijken, want zelf kunnen vreemdelingen toch niet stemmen. Dun gezaaid zijn dan ook diegenen die het stemrecht voor vreemdelingen zélf in hun programma schrijven. De anderen leuteren gewoon in alle toonaarden over de hoofden van de betrokkenen heen, of leuteren over andere dingen. Ondertussen behaalt het "eigen volk eerst" van het Vlaams Blok 1 stem op 10 in Antwerpen stad, en wordt hier, op twee meter van je kot, een racistische moord gepleegd. Maar het gaat verder. Roger Dillemans, rektor van deze universiteit, weigert een minuut stilte voor Rucumuhimba te houden 'want hij stond bekend als een herrieschopper'. Tja. Veel herrie zal hij op dat moment wel niet meer geschopt hebben ...

En dus wordt er geprotesteerd. Vanuit Sociale Raad gaat er een motie ter ondertekening naar de kringen, met zowel een principepsverklaring ('Elke vorm van racisme moet bestreden worden als strijdig met de menselijke waardigheid en met de fundamenten van onze samenleving.") als konkrete voorstellen voor aktie. Boykot van de racistische uitbatingen in het Leuvense door toedoen van de kringorganisatie, en dat na het uittesten door medewerkers van ISOL. Uitbreiden naar een breder perspektief dan dat van de kringen alleen, door bekendmaking en eventueel mobilisering naar politieke en andere verenigingen, HOBU-scholen, akademische overheid, stadsbestuur, middenstand, ... toe. Opstellen van een brochure met info over en motivatie van de motie, en het belichten van de verschillende aspekten die het fenomeen racisme inkleuren (wetgeving, geschiedenis, kultuur, opvoeding, ...). Zover staan de zaken nu. Ondertussen schiet plots de Kulturele Centrale van het ABVV – u weet wel – weer wakker en organiseert binnen die werkgroep de vertoning van anti-racistische films en dergelijke. Er leeft dus wel wat. Bovendien wordt het hele zaakje op 18 januari voorgesteld aan de pers. Bedoeling is niet eens een uitsluitend betoog te presenteren, maar érgens toch de dialoog rond een jammerlijk vastgeroeste problematiek mogelijk te maken. Hierbij bent u dan ook vriendelijk doch uitermate dringend uitgenodigd op de perskonferentie. Kwestie van bij te blijven ...

Lut De Boel

Valentijn-zoekertjes

Eva dacht: hij denkt niet meer aan mij. Adam wist er van maar hem was het werkelijk té zwaar geworden om nóg maar eens origineel attent te zijn (Eva hield niet van herhaling). Elke week las Adam Veto – en ja! Dit blad kondigt toch wel aan dat elkeen die van iemand houdt in het nummer van 15 februari een heel exklusief plaatsje toegemeten krijgt. Als hij/zij betaalt natuurlijk: het schamele bedrag van 40 fr. volstaat ruimschoots. Zowel Adam als Eva (Of wat had je gedacht? Ook zij weet wat de liefste wil) gebruiken een doodgewoon Zoekertjesrooster en schrijven het helemaal vol (want dat mag). Adam blij. En Eva? Ja, hij houdt van mij! □

Stemgedrag kandidatuurstudenten deel 2

Meisjesstudenten stemmen "voorzichtiger"

De kandidatuurstudenten van de KU Leuven stemden op 13 december vrij pluriform. Dat is althans de konklusie van de (beperkte) enquête van de professoren Huyse en Billiet in de fakulteiten Rechten, Sociale Wetenschappen en Toegepaste Wetenschappen. Maar de studierichtingen zelf zijn ook duidelijk politiek geprofileerd: uit de resultaten die Veto vorige week in primeur publiceerde, blijkt bijvoorbeeld de erg grote CVP-aanhang bij de ingenieurs (35,5 %) en het bijzonder groot cijfer van Agalev bij Pol&Soc (29,8 %). Ook opvallend was de algemeen spektakulaire achteruitgang van de CVP in de fakulteiten Rechten en Sociale Wetenschappen (vergeleken met 2 jaar terug).

Nu is het echter zo dat wie voor de Kamer op een bepaalde partij stemt, dit niet noodzakelijk ook doet voor de Senaat en voor de Provincieraad. "Split Ticket Voting" heet dat dan. 33 % van de ondervraagde studenten kozen op die manier 'gespleten'. Van deze kiezers kan men (enigszins hypotetisch) stellen dat ze 'pendelen' tussen verschillende partijen. Twijfelaars dus, en zoals bekend komt het er steeds op aan om de twijfelaars aan zijn kant te krijgen.

Belangrijk hierbij zijn de verschillende *kombinaties van partijen* die de kiezers maken. Alle voorkomende kombinaties (met een minimum van 1 % op het totaal aantal stemmen) zijn in Tabel 1 samengebracht met vermelding van het aantal kiezers en het percentage op het totaal. Een zeer veel voorkomende kombinatie is duidelijk CVP-PVV. In het algemeen komt de CVP trouwens bijzonder frekwent voor in een of andere kombinatie. In het totaal zijn er maar liefst 288 CVP-twijfelaars. Maar niet alleen de CVP rekruteert voor een groot stuk bij twijfelaars, ook de VU doet dat: 206 kiezers brachten in een of andere kombinatie met een andere partij een gesplitste stem op de VU uit. De schampere uitspraak dat de VU de "CVP van de oppositie" is ("Kijken naar links, kijken naar rechts..."), krijgt bij de studenten dus wat steun.

Natuurlijk moeten we voorzichtig zijn met deze cijfers. Tenslotte gaat het hier niet om een op nationaal vlak representatieve groep, maar enkel om studenten. Bovendien zijn niet alle studierichtingen onderzocht.

Profiel

In de studie werd echter niet alleen gepeild naar de feitelijk uitgebrachte stemmen, maar ook naar de *achtergrond* van de student-kiezers. Zo blijken meisjesstudenten toch wel anders te kiezen dan jongensstudenten, en ook gegevens zoals de kerksheid, het lidmaatschap van een jeugdbeweging en het schoolnet waaruit men komt, spelen een rol.

Tabel 2 geeft de verdeling van de stemmen voor de Kamer per studierichting en opgesplitst naar geslacht. Eén opmerkelijk gegeven is alvast dat meisjesstudenten veel meer CVP-stemmers zijn dan jongensstudenten. Bij Sociale Wetenschappen is dat zelfs een verhouding van één op twee. Voor de SP geldt de omgekeerde tendens, zij het iets minder uitgesproken. In het algemeen kan men stellen dat meisjesstudenten iets "voorzichtiger" of "minder avontuurlijk" stemmen. Dat is tenminste een tendens die vooral bij de Rechten opgaat.

In Tabel 3 wordt getoetst hoe het lidmaatschap van een jeugdbeweging samenhangt met het stemgedrag. Hieruit blijkt dat bij het Agalev-kiezerspubliek altijd meer studenten zitten uit een jeugdbeweging. Dat geldt ook voor de CVP. Voor de PVV is het net omgekeerd. Verrassend is dat nauwelijks te noemen.

Evenmin verrassend is het feit dat de CVP in alle studierichtingen veel meer stemmen haalt bij studenten die elke week naar de kerk gaan vergeleken met studenten die nooit gaan (Tabel 4). Weer geldt voor de SP (en in mindere mate voor de PVV) de omgekeerde tendens.

Leuker is Tabel 5: die maakt duidelijk in welke studierichtingen de 'familiedissidenten' zitten. In Sociale Wetenschappen stemt 56,3 % van de studenten anders dan de vader en 53,6 % anders dan de moeder. In de Rechten en bij de Ingenieurs is dat veel minder. Fils à Papa?

Didier Wijnants
Herwig Willaert

Kombinatie	Aantal	% op totaal der ondervr.
1. CVP en PVV	133	9,0
2. CVP en VU	65	4,4
3. CVP en Agalev	60	4,1
4. PVV en VU	50	3,4
5. VU en Agalev	42	2,9
6. SP en Agalev	38	2,6
7. SP en CVP	30	2,0
8. SP en VU	28	1,9
9. PVV en Agalev	23	1,6
10. SP en PVV	20	1,4
11. VU en Vl. Blok	20	1,4

Tabel 1: Genoteerde kombinaties van partijen in geval van 'gespleten' stemgedrag

Partij	Soc. Wetensch. Man	Soc. Wetensch. Vrouw	Rechten Man	Rechten Vrouw	Burg. Ing. Man	Burg. Ing. Vrouw	EH Limburg Man	EH Limburg Vrouw
Agalev	31,7	28,3	12,1	14,2	12,1	8,9	12,7	17,9
SP	19,5	9,1	11,6	7,1	4,0	2,2	9,5	10,9
Vl. Blok	1,2	2,0	5,4	0,8	2,0	2,2	4,4	1,6
VU	14,6	12,1	16,1	15,1	16,5	17,8	17,8	13,5
CVP	15,9	30,3	26,4	33,5	33,9	42,2	21,7	31,9
PVV	11,0	15,2	25,9	27,1	27,1	24,4	32,4	21,6
Ander	4,9	2,0	1,8	0,7	2,0	2,2	0,8	1,1
Totaal	82	99	224	285	207	45	253	185

Tabel 2: Verdeling van de stemmen voor de Kamer per studierichting en per sekse

Partij	Soc. Wetensch. Wel	Soc. Wetensch. Niet	Rechten Wel	Rechten Niet	Burg. Ing. Wel	Burg. Ing. Niet	EH Limburg Wel	EH Limburg Niet
Agalev	41,3	26,5	20,7	11,4	17,9	10,9	11,1	15,6
SP	6,5	15,9	7,9	9,2	7,1	3,3	16,7	8,6
Vl. Blok	0,0	2,3	2,0	3,0	0,0	2,3	0,0	3,4
VU	15,2	12,9	16,7	15,4	14,3	16,8	19,4	15,8
CVP	26,1	23,5	38,3	28,4	42,9	34,5	29,2	25,8
PVV	4,4	15,9	11,8	30,3	17,9	27,7	22,2	29,4
Ander	4,4	3,0	0,0	1,5	0,0	2,3	1,4	0,9
Totaal	46	132	102	406	28	221	72	362

Tabel 3: Verdeling van de stemmen voor de Kamer per studierichting opgesplitst in funktie van lidmaatschap van een jeugdbeweging

	Soc.	Recht.	Ing.	EHL
Stemmen anders dan de vader:				
%	56,3	40,7	39,6	43
Stemmen anders dan de moeder:				
%	53,6	42,8	43,2	48,8

Tabel 5: Stemgedrag ten opzichte van de ouders

Om af te kicken

Partij	Soc. Wetensch. Altijd	Soc. Wetensch. Nooit	Rechten Altijd	Rechten Nooit	Burg. Ing. Altijd	Burg. Ing. Nooit	EH Limburg Altijd	EH Limburg Nooit
Agalev	33,3	32,8	10,5	16,4	10,1	11,0	12,3	21,9
SP	4,7	20,3	3,7	17,8	2,1	9,5	5,1	9,9
Vl. Blok	0,0	4,7	1,6	2,8	1,1	3,2	2,9	3,8
VU	11,9	10,9	16,4	13,7	18,3	15,7	18,2	15,8
CVP	40,5	7,8	44,1	18,5	46,5	20,4	38,4	9,8
PVV	7,1	14,1	21,6	25,9	20,3	28,2	21,0	36,9
Ander	2,4	6,3	0,8	3,4	0,0	6,3	2,2	0,0
Totaal	42	64	134	147	99	64	138	133

Tabel 4: Verdeling van de stemmen voor de Kamer per studierichting voor diegenen die wekelijks ("Altijd") naar de Kerk gaan en voor diegenen die nooit gaan

Vredeseilanden '88

Vuurtjes voor Dapaong

Onder de slogan "De woestijn herover je eiland na eiland" organiseert Vredeseilanden op 15,16,17 en 18 januari z'n jaarlijkse kampagne. De opbrengst van deze aktie gaat naar de bevolking van Dapaong, één savannestadje in het noorden van Togo (Afrika). De samenwerking tussen Dapaong en Vredeseilanden is net één jaar oud. Tijdens die korte periode werd er, zelfs met beperkte financiële middelen, al heel wat bereikt.

Op één jaar tijd kwamen een 60-tal vormingsgroepen tot stand, groepen waarin mannen of vrouwen samenkomen om oplossingen te zoeken voor een aantal nijpende problemen. Zo zijn er op dit moment spaargroepen ontstaan die, onmiddellijk na de oogst, een deeltje van het graan opslaan in gezamelijke graanschuurtjes.

Feest

Eigenlijk is het de bedoeling graan dat anders toch wordt verbrast tijdens feestpartijtjes, achter slot en grendel te steken en te bewaren tot slechtere tijden. De bevolking weet immers dat de maanden die de nieuwe oogst voorafgaan, gekenmerkt worden door tekort aan voedsel en honger. Het gespaarde graan kan op dat moment aangesproken worden. In 3 dorpen wordt met man en macht gewerkt aan de aanleg van een dam die het regenwater moet opvangen. Het stuwmeer dat ontstaat, biedt het ganse jaar door water. Eindelijk een kans om kanaaltjes te graven en aan tuinbouw te doen. Op 20 plaatsen werden putten geboord. Op deze putten werden handpompen geplaatst na een financiële bijdrage van de betrokken dorpsgemeenschap. Voortaan hoeven deze vrouwen geen 3 à 4 kilometer meer te lopen vooraleer ze water vinden.

Via de vorming van vrouwen werden 26 dorpsapoteekjes opgestart. In eenvoudige houten kisten worden de vijf meest noodzakelijke, zeg maar onmisbare medikamenten, ook in het bereik gehouden van de brousse-bewoners.

Houtvuurtjes

In 1988 zullen deze initiatieven natuurlijk verder uitgebouwd en begeleid worden. Ook nieuwe deelprojekten staan op stapel. Zo is men nu bezig met het maken en verkopen van metalen houtbesparende vuurtjes die 40 % minder hout gebruiken dan het traditionele koken op een open vuur. Zo'n vuurtje is een tijdsbesparing voor de vrouw die minder sprokkelhout moet zoeken.

Zo'n vuurtje kost 250 fr. Als elk gezin twee vuurtjes koopt en gebruikt, heeft dit een enorme positieve weerslag op de streek. Er moeten minder bomen omgehakt worden en de erosie krijgt minder kans om vruchtbare landbouwgrond mee te sleuren.

De Vredeseilanden-kampagne steunt in Leuven voor het grootste deel op studenten. Studenten van alle verschillende kringen werken mee om de opbrengst zo groot mogelijk te maken. Reeds 2 jaar na mekaar werd het half miljoen overtroffen door de verkoop van stickers, latjes, vredesmannetjes, ... De organisatoren hopen dit jaar deze kaap nog te overschrijden. Op 15, 16, 17 en 18 januari 1988 zal het Leuvens straatbeeld weer in het teken staan van Vredeseilanden. Op vrijdag en zaterdag wordt er aktie gevoerd op de markt, in de winkelstraten en aan de grootwarenhuizen. Op zaterdag en zondag aan de kerken. De akties aan het station op zondagavond, aan de studentenrestaurants op maandag en binnen de verschillende fakulteiten vormen de apoteose. Er is een koördinatiecentrum in de Bogaerdenstraat nr. 38 waar kandidaat-medewerkers zich altijd kunnen aanmelden. Daar kan je ook een hapje en een drankje tegen de kou bekomen. Je kan ook op voorhand kontakt opnemen met Dirk Broos op het sekretariaat van Vredeseilanden, Ruelensvest 127, 3030 Leuven, tel. 016/22.25. 53. (CR)

Burgerdienst voor de Jeugd

"Hopen maar dat het regent"

Sinds in 1964 het statuut van gewetensbezwaarde erkend werd, bestaat ook Burgerdienst voor de Jeugd (BDJ), samen met de Conféderation du Service Civil de la Jeunesse (CSCJ). In 1972 werd BDJ een vzw die zich als gespecialiseerde jeugddienst richtte zich tot de gewetensbezwaarden, maar ook tot leraren of gewoon individuen die zich met de vredesproblematiek willen bezighouden.

BDJ is één van die organisaties die kritiek op het beleid niet schuwt, en toen ze bij de invoering van de nieuwe toewijzingsprocedure van gewetensbezwaarden in september vorig jaar protest aantekenden bij de minister, vlogen ze prompt van kategorie 22 naar kategorie 40 op de lijst van erkende instellingen. Gewetensbezwaarden werken er dus niet meer bij BDJ, wie zorgt er dan wel voor dat de zaak nog draait?

Rutgeers: «We hebben nu één gedetacheerde leerkracht van het Ministerie van Onderwijs, één stafmedewerker betaald door het Ministerie van Kultuur in het kader van het jeugdwerk (Jan Rutgeers zelf, nvdr), en daarnaast nog iemand in DAC. Tot voor kort liep het hier zowat vol met gewetensbezwaarden, soms zelfs 5 of 6. Die zijn nu allemaal uit dienst, en omdat wij in kategorie 40 staan, komen we niet meer in aanmerking voor gewetensbezwaarden.»

Veto: *Kunnen jullie dan nog wel je taak vervullen?*

Rutgeers: «Voor de eigenlijke taken die we moeten vervullen kwa dienstverlening kan dat nu nog wel, maar alle mogelijke extra's vallen weg, onder andere op het vlak van de vredesopvoeding, en het inschakelen in de ruime vredesbeweging.»

Veto: *Burgerdienst is sinds 1964 mogelijk in België. Hoe is het aantal gewetensbezwaarden geëvolueerd van dan tot nu?*

Rutgeers: «Dat aantal verliep tot voor kort in stijgende lijn. Er zijn fasen geweest: in 1969 kon je je dienst vervullen in organisaties (tot dan was dat enkel mogelijk bij de Civiele Bescherming), dat was de eerste piek. In 1975 dan kon je rechtstreeks kiezen voor een organisatie, dat was een tweede piek.»

«Sinds 1975 is het aantal organisaties dat mensen kon tewerkstellen zo gestegen dat er niet genoeg gewetensbezwaarden meer waren om aan die vraag te voldoen, en tegelijk kwamen er steeds meer organisaties bij die het establishment niet meer zo geschikt leken, terwijl de gewetensbezwaarden juist het meest gemotiveerd waren om daar te werken: wereldwinkels, initiatieven van antipsychiatrische instellingen, opvangtehuizen, informatiecentra voor jongeren, de vredesbeweging, ontwikkelingssamenwerking.»

«In 1985-86 kon je dan zien dat perskampagnes werden opgezet vanuit extreem-rechtse liberale zijde tegen gewetensbezwaarden. Tevoren werd er gezegd: gewetensbezwaarden zijn eigenlijk landsverraders, niet-burgerlijken, deserteurs. Men dacht toen nog in termen van oorlog en bezetting. Dat beeld was duidelijk niet vol te houden, en men ging daarom meer inspelen op het vlak van "Het zijn profiteurs. Terwijl onze jongens in Duitsland door het slijk kruipen, zitten ze hier op een bureautje projekten uit te werken en staatsvijandige aktiviteiten te ontplooien." »

Veto: *Als je 'de' gewetensbezwaarde zou moeten omschrijven, wat is dat dan voor iemand?*

Rutgeers: «Hij is hoog geschoold (drie kwart is universitair of heeft niet-universitair hoger onderwijs gevolgd), en begint daarom zijn dienst pas als hij 23 of 24 is. Vaak woont hij zelfstandig – getrouwd of een 'eenmansgezin'. Hij stemt niet direkt voor de traditionele partijen, en een groot deel noemt zich "niet-kerkelijk kristen".»

Veto: *Politiek is hij niet extreem?*

Rutgeers: «Nee, dat zou zich trouwens uiten in allerlei vormen van akties of publikaties.»

«Eerlijk gezegd zijn we wat teleurgesteld over het militante karakter van de gewetensbezwaarden. Daar zijn wel verklaringen voor, maar – bijvoorbeeld – de grote volksbeweging tegen de raketten is eigenlijk niet geschraagd geworden door de gewetensbezwaarden, maar door een serie sociaal-kulturele organisaties. BDJ had graag gezien dat de gewetensbezwaarden daarin de voorhoede hadden genomen: dat is niet zo gebleken.»

Veto: *Waarom vooral gaat een gewetensbezwaarde niet naar het leger?*

Rutgeers: «De wet legt een aantal motieven op – het mag niet uitsluitend politiek zijn. De meeste mensen grijpen wel terug naar algemene humanitaire, religieuze, morele beginselen.»

«Het hangt samen met het tijdsbeeld en de zin om maatschappelijk nuttig werk te doen, er zijn sociologische en psychologische redenen ... heel wat meer dan de wet er voorziet.»

«Ook hier is er een verschuiving opgetreden. De eerste generaties – de pioniers – waren zeer zuivere "gewetensbezwaarden" die, zelfs al was er geen vervangende dienst, weigerden naar het leger te gaan op risiko van allerlei sankties. De klemtoon lag op het *statuut*. Nu ligt de klemtoon meer en meer op de vervangende dienst, het element *burgerdienst* haalt de overhand. Binnen 2 jaar bestaat het statuut 25 jaar, en dan wil BDJ de klemtoon opnieuw leggen op die *roots*.»

«De filosofische achtergrond van de burgerdienst komt nog weinig ter sprake – die zal zeker wel aanwezig zijn –, maar hij wordt niet meer zo expliciet gesteld. Het tijdsbeeld speelt weer mee – er wordt over het algemeen veel minder filosofisch en politiek nagedacht –, er komt opportunisme bij kijken.»

Veto: *Hoe valt de vergelijking van België met het buitenland uit?*

Rutgeers: «Het valt op dat de ontwikkelingen internationaal heel gelijklopend zijn, zelfs met de recente aantasting van het statuut, bijvoorbeeld in Italië en Finland.»

«Andere landen, zoals Frankrijk, staan dan weer nog niet zover als België: pas met de komst van een socialistisch president is er daar een statuut gekomen dat degelijk uitvoerbaar is (en overigens voor een groot deel afgeschreven is van het Belgische). De toestand daar is nu nog gunstig: je kan bijvoorbeeld je dienst in het buitenland (ook in België ...) doen, wat er toe leidt dat er in onze organisaties buitenlanders zitten, terwijl er geen Belgen meer binnen geraken.»

Veto: *Is het ook in het buitenland de regel dat de vervangende dienst anderhalve keer of dubbel zo lang is?*

Rutgeers: «Nee, tot voor kort viel in België alleen de ruime keuze van instellingen mee. De andere aspekten (de tijdsduur en de vergoedingen) waren zeer negatief – er is geen enkel ander land waar de tijdsduur het dubbele is.»

«Het Europees parlement heeft een resolutie gestemd – met een overweldigende meerderheid overigens – die onder andere stelt dat de tijdsduur gelijkwaardig moet zijn aan die bij het leger: in België heb je als milicien steeds de kans op wederoproeping, dus zou de burgerdienst één derde langer mogen duren dan de gewone dienst.»

«Dat is niet zo: miliciens in Duitsland (de grootste groep) doen 10 maanden, gewetensbezwaarden in de socio-kulturele sektor (*ook* de grootste groep) doen er 24 ... In de meeste Europese landen is de diensttijd op zich wel langer (bijvoorbeeld 16 maanden in Duitsland), maar de burgerdienst duurt er in verhouding niet veel langer (18 maanden in Duitsland).»

Veto: *Op 18 september van vorig jaar veranderde de wetgeving in verband met burgerdienst nogal drastisch. Waarom waren die twee KB's nodig?*

Rutgeers: «Die wetswijziging is politiek gemotiveerd door het zogezegde "profiteurschap" van de gewetensbezwaarden en de grote voordelen die je blijkbaar had als gewetensbezwaarde. Het heette ook dat er geen gewetensbezwaarden meer waren, maar gewoon mensen die niet naar het leger wilden gaan.»

«Anderzijds was het ook zo dat sinds 1975 nog geen officiële erkenning bestond van de tewerkstellende organisaties. In de praktijk werden heel wat organisaties aanvaard, omdat hun dossier in orde was, maar er werd wel gevraagd naar een ultiem formeel procedure-element, namelijk een goedkeuring door de Ministerraad. De lijst van instellingen werd steeds 'ingewikkelder' doordat er heel wat organisaties inzaten waar de regering het moeilijk mee had. Daarom werd die goedkeuring op de lange baan geschoven.»

«Op aandringen van Justitieminister Gol zijn er toch initiatieven genomen, en hij heeft dan een aantal waarborgen gekregen: organisaties die in orde waren *moesten* wel erkend worden, maar men zou die passen in een prioriteitensysteem dat voorrang zou geven aan bepaalde organisaties en ook het aantal gewetensbezwaarden per instelling zou beperken.»

«Daardoor kregen de grote ziekenhuizen en universiteiten voorrang op de meer marginale sektor, terwijl één van de politieke redenen voor verandering was dat er bijvoorbeeld net aan de uniefs misbruiken waren, en in die ziekenhuizen voldoende uitgebreide personeelskaders (*zonder* gewetensbezwaarden) bestonden. Het effekt is precies omgekeerd.»

«Op dit moment is het zo dat heel wat mensen geen interessant werk meer vinden, of het wel vinden maar niet krijgen, geplaatst worden waar ze het niet wensen,...»

Veto: *Wie heeft eigenlijk beslist om over te schakelen op een '9 tot 5' regeling bij de Civiele Bescherming?*

Rutgeers: «Dat is een 'administratieve maatregel', ingegeven natuurlijk door de politieke wil om iets te doen aan de aantrekkelijkheid van het regime.»

«Er is daar absoluut niets te doen. Vroeger was er af en toe nog een interventieopdracht – nu is het gewoon bezigheidstherapie: het gras afrijden en hopen dat het regent, kamions door het slijk rijden om ze terug te kunnen wassen. Er bestaat geen infrastruktuur, en er wordt een kazerne-leven ingevoerd.»

«In vergelijking met 1983, het topjaar van de burgerdienst, is het aantal mensen *gehalveerd*, zowel wat aanvragen betreft als indiensttredingen. Vroeger kwamen 5 mensen op 8 in de socio-kulturele sektor terecht, 2 in de verzorging en 1 in de Civiele Bescherming. Nu is dat ongeveer elk een derde.»

«Onlangs kon je dan meemaken dat het 'aantrekkelijke' van de Civiele Bescherming (een systeem van 24 uur permanentie gevolgd door 72 uur rekuperatie) wordt weggewerkt, zodat je ook daar in een kazerne terchtkomt.»

Pro-Palestijns

Veto: *Het prioriteitensysteem van de instellingen rammelt op heel wat plaatsen. Hoe kan dat eigenlijk?*

Rutgeers: «Er zijn organisaties met net dezelfde subsidieregeling die op verschillende plaatsen terchtkomen. Bepaalde onderverdelingen in het 4 × 10-schema zijn niet opgevuld, omdat er zo geen organisatie bestaat. Buitenlandse Zaken kent de sektor niet, en zo plaatsen zij instellingen in een verkeerde kategorie, louter afgaand op de eerste zin van de statuten van de vzw.»

«De kategorieën 30 tot 40 krijgen pas mensen als alle jobs hoger in de schaal zijn opgevuld. 40 is een aparte groep: ze zijn bestempeld als 'organisaties met politieke bindingen'. Vanuit individuele motieven heeft men daar schillende organisaties ingestopt: ééntje omdat ze teveel pro-Palestijns was, ééntje omdat ze Justitie had aangevallen over het gevangenisbeleid, BDJ dat promotie voert voor het statuut, enzovoort. Iedereen die aktief kampagne gevoerd heeft tegen de regering, ontwikkelingsorganisaties, de vredesbeweging, mensenrechtenorganisaties (de Liga voor de Rechten van de Mens bijvoorbeeld) werd '40'. Stel dat er dan toch ooit eens een plaats vrijkomt, dan nog moet de Ministerraad geraadpleegd worden voor er in '40' iemand aan het werk kan.»

«De houding van de regering is zeer duidelijk: "Organisaties die het ons lastig maken, krijgen geen gewetensbezwaarden."

Veto: *Kan je spreken van persoonlijke vetes bij de prioriteitsbepaling?*

Rutgeers: «Voor een stuk zit dat er zeker in.»

Veto: *Bestaat er een parlementaire meerderheid voor een wetswijziging ten goede?*

Rutgeers: «Die was er al bij het vorige parlement. Men wilde de diensttijd verminderen, de financiële vergoeding op het niveau van het minimumloon brengen, een aantal organisaties afschaffen maar tegelijk ook de prioriteiten afvoeren. Globaal waren CVP en PVV akkoord. De oppositie was geen probleem – het voorstel kwam trouwens van de SP-er Temmerman. De PSC was er niet tegen, maar moest nog overtuigd worden. Daar zat men toen de regering viel: CVP wilde pas stemmen, zonder de steun van de PRL, als ook de PSC voor was. De CVP wilde geen wisselmeerderheid maken.»

«Hopelijk wordt dat proces nu met meer gemak opnieuw opgenomen. *Slechter* dan nu kan het eigenlijk niet.»

Koen Van Muylem

Op dinsdag 19 januari is er een infoavond over alternatieven voor legerdienst, org. Studentenvoorzieningen en BDJ.

BINNENLANDS VERZAAK

Graag hadden we ook het Ministerie van Binnenlandse Zaken, dienst Gewetensbezwaarden, aan het woord gelaten in dit mini-dossier rond burgerdienst. Dhr Barthélémy (Direkteur-Generaal) bedankte voor de eer, zei dat hij "de besluiten van de Ministerraad had uitgevoerd" en verwees ons naar de persattaché van Binnenlandse Zaken.

Deze zag weinig of geen kans voor een interview, omdat er "tijdens deze overgangsperiode tussen twee regeringen geen verklaringen afgelegd mogen worden." Zelfs het verleden was niet bespreekbaar, weer om diezelfde reden. Hij vermoedde dat er nog geen interviews waren toegestaan over burgerdienst sinds de twee KB's van 18 september 1986, maar dat kon gerust zijn omdat niemand dat had aangevraagd. □

CIVIEL

Nog net voor het ter perse gaan van dit nummer – zoals dat zo mooi heet – bereikte ons nog een bericht over de laatste evolutie bij de Civiele Bescherming. Zoals U misschien weet is de laatste "lichting" civielen een bezoekje gaan brengen aan het Ministerie van Binnenlandse Zaken, om daar de invoering van het nieuwe stelsel aan te klagen.

Vandaag blijkt deze aktie suksesvol geweest te zijn, want de nieuwe regeling wordt nu zeker al voor zes maanden uitgesteld.

Er zou zelfs een kans zijn dat het nieuwe regime definitief afgevoerd wordt.

Blijkt dat men dan toch gevoelig was voor het argument van de gewetensbezwaarden dat er helemaal geen infrastruktuur aanwezig is, en dat de hele zin van de Civiele Bescherming – namelijk de mogelijkheid van interventieopdrachten – teniet gedaan wordt. □

50 tot 25

Soms deed de ouwe regering toch wel eens iets goeds. Zelfs Herman Decroo, in zijn toenmalige hoedanigheid van Minister van Verkeer. Op een onvermoed en dus memorabel lucide moment heeft hij namelijk besloten dat de 50 %-kaart van de Bond van Grote en Jonge Gezinnen best eens tot de leeftijd van 25 jaar zou kunnen opgetrokken worden. Op die leeftijd zijn er immers nog veel jongeren student en dus afhankelijk van thuis. Het besluit, genomen onder jarenlange druk van allerhande instanties en verenigingen, maakt dus dat je onder de zelfde voorwaarden als vroeger, maar nu tot 25 in plaats van tot 21 jaar, kan genieten van redukties op trein, openbare busdiensten en dergelijke. Ook als je dit jaar nog 25 wordt. Rijen maar, jongens. □

Militiewetgeving

Van de aula naar de kazerne

Het meest markante beeld dat je zondagavond op de perrons van onze Belgische stations bijblijft is dat van trosjes bijna identieke jongelieden. Allemaal een fris, kortgeknipt kapsel; allemaal hetzelfde afgeborstelde uniform; allemaal met een zware reistas, vol versgewassen kousen en extra eten – goede kost van thuis, overigens. Als enige toegestane afwijking geldt blijkbaar een – zorgvuldig gekultiveerde – snor. Studenten beseffen het op die momenten doorgaans duidelijk: zo sta ik hier op mijn beurt ook binnen enkele jaren. Als soldaat bij het leger. Onvermijdelijk. Hoewel ...

Er zullen steeds wel slimmerikken rondlopen die alle mogelijke legale en illegale achterpoortjes kennen om die legerdienst gezwind te ontwijken. Voor de minder snuggeren onder ons hoeft dat echter geen reden tot paniek te zijn. In het Van Dalekollege bestaat er immers zoiets als Juridisch Advies. Lieve van Hoestenberghe van deze dienst kent echt alle wettelijke obstakels en doet bovendien niets liever dan die informatie aan iedere argeloze kandidaat-milicien doorspelen. Je weet dus wat je te doen staat: naar het Van Dalekollege, en vlug een beetje.

Je bent jong, en je wil wat. Maar zeker niet naar het leger gaan. Althans, dat geldt voor de meeste gezonde mensen. Daarom is het absoluut noodzakelijk, *vooraleer* je ook maar denkt aan uitstel van legerdienst, je eerst ernstig te informeren of je wel naar dat leger moet. Vele simpele zielen beseffen gewoon niet dat ze, eenvoudig door een aanvraag in te dienen, hun legerdienst kunnen ontlopen.

Iedereen die de oudste is in een gezin van zes, onder bepaalde voorwaarden oudste in een gezin van vier, alle kostwinnaars of de gefortuneerden die vader zijn voor hun 24ste mogen van geluk spreken: zij worden vrijgesteld. Vrijstelling van legerdienst is ook voorzien voor hen die zich in een soort van 'probleemsituatie' bevinden: ouders gescheiden, vader overleden, een uiterst penibele toestand bij je broer of zus die weerslag heeft op je eigen persoonlijk leven, ... Hetzelfde geldt voor mensen met een ernstig lichamelijk letsel (zij worden 'afgekeurd'). De nieuwe militiewetten hebben in de meeste gevallen zowel de procedure als de modaliteiten tot bekomen van vrijstelling verstrengd. Alleen als je afgekeurd wil worden schijn je tegenwoordig op meer goodwill te kunnen rekenen.

Het merendeel van de opgeroepenen heeft echter geen recht op een of andere vorm van vrijstelling. Legerdienst dus. In teorie moet je daar op je 19de aan beginnen. In de praktijk wacht je doorgaans met je dienstplicht totdat je je studies beëindigd hebt. Je moet dus jaarlijks je uitstel aanvragen. En bovendien op de juiste manier.

Bij militie zijn immers niet alleen de wetten erg strikt, maar ook de procedure. Een verkeerd ingevulde aangifte voor verzekering of kinderbijslag bijvoorbeeld, zet je gemakkelijk recht met een ander formulier. Niet bij militie. Hier moet je echt uiterst voorzichtig zijn met je paperassen, want iedere administratieve fout wordt in dit milieu beschouwd als een vrijwel onherstelbare daad. Je moet bijgevolg onmogelijke inspanningen leveren om ook maar de kleinste blunder terug recht te zetten.

Wachtlijst

Om tegen het einde van je studies niet voor onaangename verrassingen komen te staan, houd je je uitstel dus best in de gaten. Om dit korrekt te berekenen bestaat er overigens, aldus Lieve van Hoestenberghe, slechts één enkele manier. Uitgangspunt is steeds je geboortejaar. Negentien jaar later moet je dan je legerdienst vervullen. Daarom dien je reeds op je 18de je eerste uitstel aan te vragen, waardoor je verbonden wordt met de lichting van het jaar waarop je 20 wordt. Denk er dus aan dat je door ieder uitstel terecht komt in de lichting van 2 (*twee*) jaar later. Konkreet: wie januari '88 nog een uitstel bekomt, krijgt ten vroegste in '90 zijn effektieve oproeping.

De meeste laatstejaarsstudenten zitten in de lichting '89. Ze hebben immers vrijwel allemaal vorig jaar nog een uitstel gekregen. Het is dus absoluut onzinnig om, indien je van plan bent je studies te beëindigen, je dit jaar nog zorgen te maken om een nieuw uitstel. Je kan je legerdienst zelfs niet aansluitend op je studies aanvatten. Daarom dat je er zelfs best aan doet je aangevraagde uitstel zo snel mogelijk terug in te trekken. Een vriendelijke doch aangetekende brief naar je provinciegouverneur volstaat. Wil je werkelijk rechtstreeks van de aula in de kazerne geparachuteerd worden, is het onverstandig hiermee langer dan januari te wachten.

Missionarissen

Ieder jaar weer azen hele hordes dienstplichtigen erop onmiddellijk na de studie met hun legerdienst te beginnen. Door de nieuwe militiewetten zit men tegenwoordig echter met een overschot aan miliciens opgescheept. Om ze maar kwijt te raken, worden die nu zowat overal gestopt: bij de civiele bescherming, de rijkswacht, ... Dit kan echter niet beletten dat je gegarandeerd met een kanjer van een wachtlijst gekonfronteerd wordt, en dat enkel de supersnellen op de aangevraagde datum in het leger geraken. De gemiddelde milicien mag rekening houden met een wachttijd van *zes* maanden.

Toch is het absoluut noodzakelijk in het voorlaatste jaar nog een uitstel aan te vragen. Maar al te dikwijls denkt men er pas in het laatste jaar aan nog iets bij te studeren, of – minder frekwent – komt er plots een werkaanbieding. Een uitstel intrekken brengt vrijwel geen problemen met zich mee, smeken om een extra uitstel achteraf wél. Twijfelaars die in hun laatste jaar nog aarzelen hoe ze hun toekomstig leven gaan organiseren doen best hetzelfde: uitstel aanvragen. Beslis je daarna toch om direkt naar het leger te gaan, kun je nog steeds je 2 uitstellen tegelijk intrekken.

Anderzijds moet je ook geen angstsyndroom gaan krijgen omdat je wel je uitstel hebt ingetrokken, maar nog steeds het risiko loopt op een tweede zit of een tesisjaar. 'Tweede zitters' moeten gewoon met de militaire overheid in onderling overleg bekijken wanneer ze beschikbaar worden. Ook tesisstudenten hoeven niet te panikeren: die kunnen rekenen op 'verdaging van oproeping', geldig voor maximum één jaar. Deze procedure is echter geen recht. De minister kan het verlenen, en hij heeft daar een speciale kommissie voor opgericht die het toekent aan 99 % van de Belgen die zich in 14 verschillende gevallen bevinden (gebuisd zijn, te weinig uitstel hebben om een laatste jaar te kunnen doen, uitstel hebben ingetrokken en dan nog een stage moeten lopen, ...). Hiernaast kan de minister naar eigen goeddunken de verdaging nog aan anderen toestaan, doch dit hoort thuis in de beerput van de 'politieke tussenkomsten'.

Natuurlijk heeft de Staat voorzien dat je niet eeuwig kunt uitstellen. De gewone regel voor universitairen is tegenwoordig 7 jaar. Ben je bezig aan je een 6-jarige studie, heb je 10 jaar uitstel in het vooruitzicht. Missionarissen en eventuele latere roepingen zijn gezegend met 12 uitstellen, en dokters-specialisten zelfs met 14 jaar. Interessant is wel dat als je iets bijstudeert dat 'rechtstreeks' verband houdt met je studie, je langer uitstel kan bekomen. In de praktijk komt het er dus op neer inventief genoeg te zijn om dat rechtstreeks verband aan te tonen. En hier spelen de administratieve sekretarissen van de verschillende fakulteiten een niet geringe rol. Als zij willen meewerken, lukt het meestal wel. Maar ook bij dit volkje zitten er 'goeie' en 'slechte'. De studenten merken dat zelf, ongetwijfeld.

Hou er wel rekening mee dat je die aanvullende studie (kan ook specialisatie zijn, of doktoraat) reeds moet begonnen zijn vóór je je aanvraag indient. Men is wantrouwig genoeg tegen personen die beloven dat ze een zekere specialisatie in de toekomst ooit eens zullen volgen. Hiermee vang je tegenwoordig ongetwijfeld bot bij de aanvraag voor extra-uitstel.

Limburg Allein

Al die speciale aanvragen worden doorgaans behandeld in de provinciale militieraden. Meestal moet je daar – liefst persoonlijk – je zaak gaan bepleiten indien je je beroept op begrippen die voor interpretatie vatbaar zijn. Belangrijk hierbij is dat je je erg assertief opstelt. De bedeesde duts die zijn mond niet durft opentrekken en niet over de nodige kreativiteit beschikt om zijn dossier zo gunstig mogelijk samen te stellen, heeft z'n zaak verloren voor hij er erg in heeft. Een inventieve geest daarintegen maakt wél een stevige kans om het gelijk aan zijn kant te krijgen.

Niet zo netjes is echter dat de gevolgde rechtspraak sterk verschilt van provincie tot provincie. In Brabant krijg je zowat alles gedaan, in Oost- en West-Vlaanderen valt het allemaal best mee, maar in Antwerpen en Limburg scheppen ze er blijkbaar behagen in de kandidaat-aanvragers het zo moeilijk mogelijk te maken. Niet dat men ginds unfair zou handelen, maar men neemt een bikkelharde houding aan en doet absoluut geen moeite je ook maar iets op je gemak te stellen. Ga daar je eigen zaak maar bepleiten. In de praktijk komt het erop neer dat in Brabant 8 op 10 gevallen een gunstige afloop kennen, tegenover nauwelijks twee in Limburg. Gelukkig komt alle Beroep tegen deze uitspraken samen in de Hoge Militieraad. Hier hanteert men dan weer een uniforme, korrekte en konsekwente rechtsspraak, zodat bepaalde provinciale afwijkingen tenslotte nog bijgestuurd worden. Er is nog Hoop voor Limburg.

Scoutstoestanden

Iedereen moet in het Centrum voor Rekrutering en Selektie ook de vraag beantwoorden of hij als soldaat, Kandidaat Reserve Onderofficier (KROO) of Kandidaat Reserve Officier (KRO) zijn dienst wil volbrengen. Het geloop naar de funktie van KRO is momenteel zeer groot: 10 kandidaten voor 1 plaats. Dat komt omdat de militaire dienst wel verlengd is voor soldaten en KROO (10 maanden in Duitsland, 12 maanden indien men in het Vaderland blijft), maar niet voor KRO. Daar houdt men op op 15 maanden. Nu zitten ook wel wat minder prettige aspekten aan dat KRO-statuut vast. De maanden dat je binnenkunt zijn uiterst beperkt; je hebt een langere en zwaardere opleiding; en bovendien zadelen ze je voor de rest van je leven op met de 'wederoproepingen'. Je kent dat: op je 39ste nog loopgraven mogen graven op de heide, en andere scoutstoestanden. Voor de hogere soldij moet je het trouwens ook al niet doen. Je hebt immers ook een andere – duurdere – kantine.

Nu is het wel zo dat dokters, apotekers, tandartsen en burgerlijk ingenieurs in feite verplicht worden tot KRO. Voor hen wordt dit beschouwd als het vervullen van een soort ereplicht. Op Juridisch Advies kent men tot hiertoe nog geen enkele dappere arts die het aangedurfd heeft KRO niet aan te vragen. Je mag het wel proberen, maar dan kan je ook donder op zeggen dat je voor de rest van je diensttijd het zwarte schaap van de kazerne bent. Echt iets voor de ware avonturiers.

Eigen schuld

Een groot probleem is en blijft echter dat de meeste studenten aan deze unief een kinderlijke onbezorgdheid aan de dag leggen wat betreft militie. Alleen de Burgerlijk Ingenieurs vormen een uitzondering, die houden alles welhaast exakt wetenschappelijk bij. De doorsnee L&W-er echter kan haast als karikatuur dienen voor de wereldvreemde intellektueel die het hele zaakje gadeslaat. Tot hij er dan op zijn beurt keihard mee gekonfronteerd wordt.

Als ultieme reddingsboei moet dan vaak de Juridische Dienst dienen. Daar ebben ze immers ailes: mensen die gratis *juiste* informatie geven aan individuen of kringen die dat wensen; massa's modelbrieven voor alle mogelijke gouverneurs of ministers; en binnen enkele maanden een gloednieuw Militiehandboek. Wie geen zin heeft – of net wel – om in november al met een groene klak en zwarte bottines rond te lopen, weet dus onderhand wat hem te doen staat. Anders is het enkel en alleen z'n eigen schuld. Zeker weten.

Walter Pauli

ZOEKERTJES

● Tijdens de betoging van vorige donderdag heeft iemand zijn sleutelbos (5 sleutels) verloren. De gedupeerde (die hopelijk niet heeft moeten buiten slapen) kan ze terug komen afhalen op het Veto-kantoor, 's Meiersstraat 5.

● Verloren: woensdag 6 januari aan C 200 D (Campus) HP 15-C. Chmeist M+ST zijn rekenmachientje. Beloning voor de eerlijke vinder. ☎ 46.09.39 (na 18 u).

● Verloren in fakbar L&W op 5/1/88: zwarte lederen aktentas. Wil de eerlijke vinder ze zo vlug mogelijk afgeven in dezelfde fakbar.

● Op zoek: 3 aquaria voor tentoonstelling in de Warande (Turnhout). Leuke verrassing voor wie belt 016/23.67.73 (vragen naar Bart Meuleman). Voor wie langskomt: Bondgenoteln. 169 (Brams/Derijcke).

● Te koop: woordenboek 2 dln F-N, N-F. L. Renneboog. Blijde Inkomststraat 18.

● Het centrum voor grondslagenonderzoek van het Recht biedt interessant werk voor gewetensbezwaarden, vanaf zomer 1988. Kontakteer Herman Croux, De Valk, NG 02.13.

● Gewonnen: waardebon voor 10-daagse skireis Italië. Waarde 8500 fr. Kan zelf niet gaan. Verkoop aan overeen te komen prijs. Tiensestraat 83, bel Renaat.

● Voor al uw typwerk, elektronische schrijfmachine. Griekse en wiskundige karakters. Jaren ervaring. Mevr. Sanders, 011/43.20.82.

● Te huur: Brabanconnestraat 25 kot + eigen douche 4000 fr/maand. Bellen bij Thys. Direkt vrij.

● Wil diegene die vrijdagmorgen 18/12 tss. 2.30 en 4.30 de verkeerde geel-oranje damesfiets meenam aan het Pauskollege (naast trappen ingang Tiense) hem daar of in St Annastr. 6 terugzetten. Dank u.

● Gezocht: mensen eveneens in het bezit van Schneider CPC computer. Softwareuitwissel: info Wim Tiest, Fr. Vermeylenstraat 14 te Leuven.

● Ik zoek dringend het adres van een glasblazer die voor mij een klein glazen bolletje wil blazen. Jan De Koninck, Remyvest 12. leuven

● Te koop: IBM compatibele CT-computer, 640 KB, Turbo, Herc, 2 floppy Dr, enz. + software + 1 jaar waarborg. Wegens geldgebrek, 35.000 fr, tel. 016/23.90.21, Gert,

● De Janet Nr 15 is uit. Te koop bij boekhandel Plato.

● Kamer op gemeenschapshuis te huur, 4.300 per maand + vakantie gratis, Vital Decosterstraat 51, bezichtigen na 20.00 h. Vrij na 15 februari.

● De bende gefrustreerde flikkers van de Just zoeken contact met soortgelijke specimen van de Regina. Woensdagavond om 22.00 u. 5 keer flikkeren met licht, en we komen eraan!

● Wetenschapswinkel zoekt gewetensbezwaarde, inl. Naamsestraat 96, of elke woensdagavond 18-20 u: 20.54.41

● Voor al uw publikaties – tekstverwerking – desktop publishing: 016/23.50.64, Textware Ridderstraat 6, Leuven.

● Voor al uw tikwerk: 016/26.09.37

● Te huur: ruime kamer (meisjes), omg. Naamsepoort, vanaf februari (douche, keuken). Inl: Cité, blok 4, verd. 3, K 306 en 307 of 03/772.55.63

● Te huur: mooie gemeubelde studentenkamer voor jongens – niet rokers. Modern komfort, keuken, douche. Schapenstraat 4 te Leuven, tel. 22.54.76

AD VALVAS

Psychologische kring

● Do 14/1 om 21.00 u Judas-avond in de Shrink, ink. gratis.

Klio

● Wo 13/1 om 14.00 u Tweedehands-boekenbeurs, alles rond klassieke oudheid, in L & W, 6e verd., agora.

Pedagogische kring

● Wo 13/1 om 20 30 u Hypnose-avond: informatie en demonstratie, in Tiensestr. 102, aud. Michotte, ink. 50.

Historia

● Ma 11/1 om 20.00 u Schotland-avond (Dowling, Local Hero en Schots geestrijk vocht), in MSI 00.28, ink. gratis.

● Di 12/1 om 20.00 u Zevende presidiumvergadering, in Blijde Inkomststr. 11, 1e verd.

Politika

● Do 14/1 om 21.00 u Specialsavond in Politika.

VTK

● Di 12/1 om 20.30 u Koncert: orgel, koor, orkest, in de Begijnhofkerk, ink. gratis.

● Wo 13/1 om 19.30 u Japan Symposium, in Gasthuisberg, gebouw voor onderwijs en navorsing, ink. gratis.

ZOEKERTJE

Zoekertjes zonder kommercieel oogmerk (gezocht, gevonden, verloren e.d. zijn gratis: andere (te koop, te huur, tikwerk) worden betaald naargelang de ruimte die ze innemen (zie rooster), de redaktie behoudt zich het recht voor om zoekertjes niet te plaatsen.
Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje. 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan of afgeven op 's Meiersstraat 5.

10 BF
20 BF
30 BF
40 BF
50 BF
60 BF

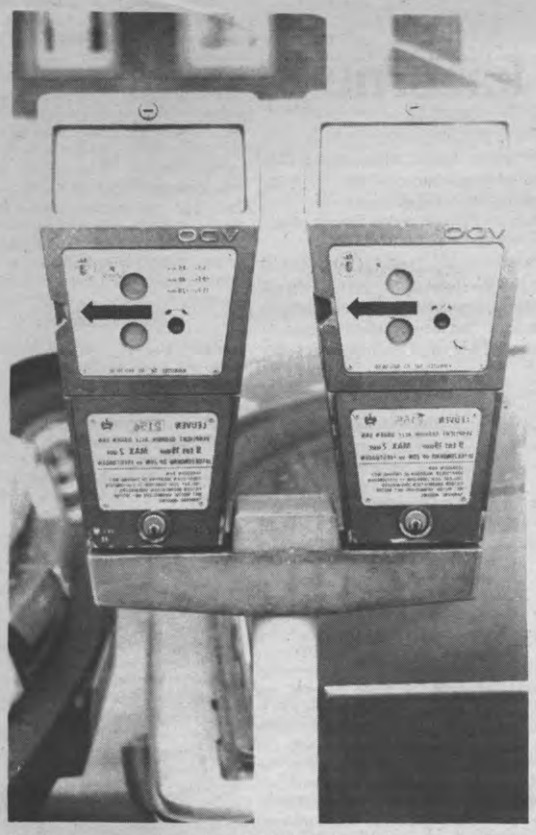

Bekijk ze maar eens goed, deze prachtige parkeermeters van ons aller stad Leuven. Het is namelijk in het dagelijkse leven hoogst twijfelachtig - parkeerproblemen! - of U er ooit aan toe komt met Uw deusjevoo. (Foto Hendrik Delagrange)

Parkeerproblemen in Leuven

Het belang van de zoekende automobilist

Een deel van de Tiensestraat hangt al een tijd vol met zwarte vlaggen. Slechts één spandoek geeft aan waarom: er moeten meer parkings komen in Leuven. Waarom wordt dan alleen in de Beneden Tiensestraat aktie gevoerd? Dat kon niemand ons beter vertellen dan Herman Puelinckx, voorzitter van de plaatselijke afdeling van het Handelaarsverbond.

Direkte aanleiding: op 29 september wordt het winnend projekt voor het Patria-terrein bekendgemaakt. Dit voorziet in de aanleg van een *private* parking, iets wat de plaatselijke middenstand doet steigeren: hen was altijd een forse stijging van het aantal *publieke* parkeerplaatsen beloofd. De uitvoering van het huidige plan zou neerkomen op het verlies van 103 parkeerplaatsen in de stadskern, en om te beseffen wat dat betekent, moet je maar denken aan de diensten die in de onmiddellijke buurt liggen: zwembad, museum, winkels, stadsdiensten, ...

De middenstand reageerde, naast het uithangen van zwarte vlaggen, door het uitdelen van pamfletten op het bal van de burgermeester. Niet zonder trots kan Puelinckx ons verzekeren dat deze daar razend om was. Het stadsbestuur reageerde door een extra parking te beloven: 80 plaatsen.

Dit vindt Puelinckx dan weer onzin: "Een parking is pas vanaf 150-200 plaatsen rendabel. Bovendien los je het parkeerprobleem in Leuven niet op door hier en daar kleine parkings op te richten. Je dwingt dan de bestuurders de hele stad rond te toeren op zoek naar een plaats, wat het verkeer alleen moeilijker kan maken."

Het parkeerprobleem is een oud zeer in Leuven. In 1973 werd de eerste straat verkeersvrij gemaakt. 268 parkeerplaatsen gingen op slag verloren, maar dat werd niet onmiddellijk als een probleem gezien door de handelaars. Meer en meer straten werden echter verfraaid ten koste van parkeerplaatsen. Dit terwijl er steeds meer auto's kwamen. Een recent onderzoek toonde bijvoorbeeld aan dat 11 % van de Leuvense studenten (ongeveer 2700) met de wagen komt, iets wat enkele jaren geleden ondenkbaar was.

Nu zijn de handelaars niet tegen het verkeersvrij maken van straten. Het is voor hen echter van het grootste belang dat ze daar op tijd over ingelicht worden. Sommige handelaars hebben parkings voor hun kliënteel aangelegd, andere hebben een groot deel van hun afzet te danken aan het feit dat ze gemakkelijk met de wagen te bereiken zijn. Ook de universiteit klaagt over het tekort aan plaats; bijvoorbeeld bij colloquia is het voor de organisatoren telkens een heksentoer om de bezoekers (of liever hun wagens) op te vangen. Er moet dus, in het belang van iedereen, gedacht worden aan de automobilist.

De winkeliers, verenigd in 22 handelswijken, overkoepeld door Middenstand Groot Leuven (MGL), reageerden naar eigen zeggen vrij laat, met geïsoleerde akties. Het MGL ging met het stadsbestuur praten en kreeg de belofte dat er 3 of 4 parkings zouden komen, goed voor in totaal 1000 plaatsen. Tot nu toe is daar niets van te merken. Waarom voert de wijk Beneden Tiensestraat nu dan alleen aktie? Onder tijdsdruk was er geen tijd voor gekoördineerd handelen, maar Puelinckx maakt zich sterk dat de aktie die hij leidt de sympatie van de hele Groot-Leuvense middenstand wegdraagt.

Ekologisch

De Leuvense middenstand is echter niet de enige groep die aktie voert rond het parkeren in Leuven. Het *Redingenhof*, een aktiegroep rond stadsherwaardering, pleit voor het hanteren van prioriteiten voor het toekennen van parkeerplaatsen. De *woonfunktie* gaat voor alles, dus de bewoners krijgen de dichtstbijgelegen plaatsen. *Kortparkerende* bezoekers moeten relatief dicht bij hun bestemming terecht kunnen, terwijl *langparkeerders* hun wagen aan de rand van de stad moeten achterlaten.

Daarvoor moeten natuurlijk terreinen aangelegd worden. Het Redingenhof denkt daarbij aan het Bodart-terrein (restgronden van de E5-oprit), de naar verluidt leegstaande parkeergarage onder de Delhaize en de aan de KUL toebehorende parking van de Faculty-Club.

Vanzelfsprekend zullen de automobilisten zich niet spontaan bij deze regeling neerleggen. Daarom stelt de door Agalev gesteunde groep voor in de betreffende wijken of straten borden met "belanghebbend parkeren" te plaatsen. De gebruikers moeten een vergunning kunnen voorleggen, een soort parkeerschijf dus.

Puelinckx is voorzichtig negatief over dit plan. Voorzichtig, omdat het een allesomvattende oplossing wil brengen voor diverse problemen. Maar hij kan niet geloven dat parkings aan de rand van de stad het parkeerprobleem in het centrum op kunnen lossen: je kunt tenslotte niemand verbieden twee drie keer in de stand rond te rijden op zoek naar een plaats. Bovendien is het een *duur* plan: je moet een efficiënte pendeldienst organiseren om het systeem te laten werken, of het openbaar vervoer sterk uitbreiden.

Eugène Van Itterbeeck (VU) is het gedeeltelijk met Puelinckx eens. De Bodartparking zou alleen gebruikt worden door mensen die toch niet in Leuven zelf moeten zijn. Maar hij is van mening dat er juist méér parkeervrije straten moeten komen rond de Valk en het L&W-gebouw. Wat hem betreft, moet er juist géén parking onder het Patriacomplex komen. Het ondertussen opgegeven plan om onder het Ladeuzeplein een parking te bouwen (en er daardoor een plein bij te winnen) zou volgens hem een schitterende oplossing geweest zijn. Meer algemeen stelt Van Itterbeeck voor aan het station een parkeertoren te bouwen.

Waar Agalev en VU het dan weer wel over eens zijn, is de noodzaak de administratiediensten van Leuven te centraliseren aan de rand van de binnenstad. Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat daar op korte termijn werk van zal gemaakt worden: er is gewoon geen geld voor. Toch zal het er ooit eens van moeten komen, en dat zou dan een belangrijke afname van het stadsverkeer tot gevolg hebben.

De debatten rond het parkeerprobleem in Leuven zijn nog lang niet afgesloten - eigenlijk zijn ze pas begonnen. Op 15 januari beslist de gemeenteraad over de Patria-parking, maar dit is duidelijk slechts een aanleiding om het over de hele problematiek te hebben. Want één ding is zeker: de Leuvense handelaars zijn het meer dan beu.

Met name binnen de CVP wordt daarom met angst uitgezien naar de verkiezingen, zo wordt ons van verschillende zijden verzekerd. In een volgende bijdrage meer nieuws, met andere partijen, waaronder schepen Massart.

Luc Janssens

AGENDA

Samenstelling: Jan Van der Linden

Maandag 11 januari

20.00 u **FILM** Local Hero, voorafgegaan door lezing van prof. Dowling (Amerikaan van Schotse origine) over Schotland, in MSI 00.28, ink. gratis, org. Historia.
20.00 u **MUSICAL** Jeans, inl. Stadsschouwburg, org. CC.
20.30 u **TEATER** Met vuur spelen door Theater teater, harteloze vrouwen terrorizerer onschuldige mannen, in 't Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
21.00 u **KABARET** Karel De Clercq, humorist en kabaretier, op de zolder van De Spuye, aan 't Sportkot, ink. 80/100, org. Apolloon.

Dinsdag 12 januari

20.30 u **TEATER** Met vuur spelen door Theater teater, in 't Stuc, ink. 150/200, org. Stuc.
20.30 u **KONCERT** New Naievety Band, syntesizermuziek, in De Spuye, aan 't Sportkot, ink. 50.
20.30 u **KONCERT** Orkest, koor, orgel, in de Begijnhofkerk, ink. gratis, org. VTK.

Woensdag 13 januari

12.00 u **PIANOKONCERT** Robert Groslot, werken van Beethoven, Debussy en Schönberg, in L & W, Justus Lipsiuszaal, 8e verd., ink. gratis, org. fac. L & W.
19.30 u **SYMPOSIUM** Japan, o.a. over Japanse etiek, management, gemeenschappelijke R & D-projekten, Joint Ventures met Japan, aansluitend: Japanse receptie, in Gasthuisberg, ink. gratis, org. VTK.
20.30 u **INFO** Hypnose-avond, informatie en demonstratie, , in Tiensestr. 102, aud. Michotte, ink. 50, org. Pedagogische Kring.
20.30 u **FILM** De macht van de mannen is het geduld van de vrouwen, in De Proletaar, Mechelsestr., org. Vluchthuis.

Donderdag 14 januari

20.00 u **TRAINING** Hoe sponsors zoeken, een praktische oefening door iemand van de Financieel Ekonomische Tijd, in Dekenstr. 2, lok. 02.40, ink. gratis, org. Aiesec.
20.00 u **TEATER** La princesse maleine (Maurice Maeterlinck), door Théatre National de Belgique, in Stadsschouwburg, ink. 200-500, org. CC.
20.30 u **TEATER** Papa kan ze kussen door het Affrontenteater, over incest, in aud. Minnepoort, Kon. Albertln. 52, ink. 150/200, org. Vluchthuis.
20.30 u **FILM** Alphaville (Godard, 1965), futuristische detektivefilm, in aud. Vesalius, ink. 60/80, org. DAF.
20.30 u **TEATER** Wanja, Wanja door Theater teater, herkenbare, burgerlijke gezapigheid, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.

Vrijdag 15 januari

20.30 u **TEATER** Papa kan ze kussen door het Affrontenteater, over incest, in aud. Minnepoort, Kon. Albertln. 52, ink. 150/200, org. Vluchthuis.
20.30 u **TEATER** Wanja, Wanja, door Theater teater, in Vlamingenstr. 83, ink. 150/200, org. Stuc.

Zaterdag 16 januari

20.00 u **KONCERT** Het nieuw Belgisch kamerorkest olv J. Caeyers, werken van Mozart, Mendelssohn, Schubert, in aud. Minnepoort, Kon. Albertln. 52, org. Kiwanis.
20.30 u **OPTREDEN** Rosa King & The Four Roses, vooroptreden: Annebel, en daarna fuif met Donna in festa, in Lido, Bogaardenstr., org. Vluchthuis.
22.00 u **WEEKENDFILM** Cabaret (Fosse, 1972), o.a. met Lisa Minelli, een klassieker, in 't Stuc, ink. 60/80, org. Stuc.

TENTOONSTELLINGEN

Bart Spotbeen: fotografisch werk en pentekeningen, tot en met 31 januari, in De Spuye, aan 't Sportkot, ink. gratis.
Tien jaar Vluchthuis: vrouwen- en kindermishandeling, woensdag van 14.00 tot 20.00, donderdag van 10.30 tot 20.00, vrijdag van 9.00 tot 14.00, in Blauwe Schuit, Vismarkt.

Maar niet te veel

Incest komt naar het schijnt voor in één op acht gezinnen in ons land, en is dus een verschijnsel dat wel enige aandacht verdient, ondanks het taboe dat er rond hangt.

Het Vluchthuis van Leuven en de Volle Leegte hebben daarom besloten het tema in een teatervoorstelling te gieten: *Papa kan ze kussen*.

"Een psychiatrische patiënte, een prostituee en een dame vertellen hun verhaal. Het is een verhaal van machtsmisbruik, chantage, schuldgevoelens, isolement, eenzaamheid. Het is het verhaal van duizenden, en toch telkens weer anders door hun heel persoonlijke relaties: woede, wanhoop, vastberadenheid of zelfrelativerende humor", aldus het persbericht.

Voorstellingen zijn er op donderdag 14 en vrijdag 15 januari, in het Auditorium Minnepoort, je betaalt er 150 of 200 fr. □